

Půjčuj, rozmnožuj,
rozšiřuj!

BŘEZEN 2000

Sola Scriptura - Jedině Písmo
Solus Christus - Jedině Kristus
Soli Deo Gloria - Jedině Boží Sláva

Sola Gratia - Jedině Milost
Sola Fide - Jedině Víra

OBSAH

Kniha, která mi rozumí	1
Neodolatelná milost	2
Požehnání svrchovanosti	5
Účinné povolání Duchem (4. pokr.)	6
Lidské otázky	14
Jak to vidím já	16
Jděte ke všem národům	17
Poslední dar	19
Maorské vzpomínky na Stvořitele	19
Můj příběh	20
Mesiášské zázraky II	23
Evropská ev. aliance	26
Cambridgeská deklarace	28
Odpusť nám naše viny	32
Jak se změnit?	35
Smysl života	36
Napsali jste nám	36
Teologické reflexe	39
Povzbuzení	42
Efezským 1	45
Jak hospodaříme	47

KNIHA, KTERÁ MI ROZUMÍ

Když začínáme číst Bibli a při jejím čtení k nám promlouvá Duch svatý, projevuje se to několikerym způsobem. Především nás tato četba ovlivňuje tak jako žádné jiné čtení.

Dr. Emile Cailliet byl francouzský filosof, který se nakonec usadil v Americe a stal se profesorem na Princetonském teologickém semináři v New Jersey. Vyrůstal ovšem v prostředí naturalismu s jeho důrazem na přírodu. O duchovní věci nikdy neprojevil sebevětší zájem. Bibli nikdy neviděl. Ale přišla 1. světová válka a on, jak seděl v zákopech, si najednou uvědomoval, že jeho pohled na svět a na život je nepřiměřený. Kladel si stejné otázky, jaké si dával Levin v Anně Kareninové Lva Tolstého, když seděl u postele svého umírajícího bratra: **Odkud život přišel? Jaký to vše má význam, pokud vůbec nějaký? Jakou hodnotu mají vědecké zákony nebo teorie tváří v tvář tvrdé realitě?** Cailliet později napsal: *"Cítil jsem podobně jako Levin, nikoli pouze svým rozumem, ale celou svou bytostí, že směřuji k bíděmu zahynutí, až ta hodina smrti nastane."*

Během dlouhých nočních hlídek začal Cailliet toužit po tom, co nazval "knihou, která mi rozumí". Byl vysoce vzdělaný, ale žádnou takovou knihu dosud neznal. Proto když byl později raněn, propuštěn z armády a vrátil se ke svému studiu, pevně se rozhodl, že takovou knihu tajně pro svou vlastní

2 ZÁPAS O DUŠI

potřebu připraví. Při studijní četbě si shromažďoval texty, o nichž se domníval, že hovoří k jeho situaci. Pak si je přepisoval do knihy vázané v kůži. Doufal, že citáty, které pečlivě registroval, jej vyvedou ze strachu a sklíčenosti a dovedou ho k uvolnění a jásotu.

Konečně nadešel den, kdy dokončil svou knihu - "knihu, která mi porozumí". Vyšel ven, posadil se pod jedním stromem a otevřel tuto antologii. Začal číst, ale namísto úlevy a jásotu na něj začalo přicházet rostoucí zklamání, protože zjistil, že místo aby různé oddíly promlouvaly k jeho situaci, připomínaly mu pouze určitý kontext a jeho vlastní práci, kdy je vyhledával a zaznamenával. Pak si uvědomil, že vše, co podnikl, je vlastně k ničemu, protože kniha byla jeho vlastním výtvozem. Neměla v sobě schopnost přesvědčit. Hluboce sklíčen si ji dal zpět do kapsy.

Právě v tu chvíli jeho manželka, která o jeho počínání nic nevěděla, přišla se zajímavým vyprávěním. Byla toho odpoledne na procházce v jejich francouzské vesničce a náhodou došla k malému hugenotskému kostelíku. Nikdy předtím v něm nebyla, ale vešla dovnitř a k vlastnímu překvapení požádala o Bibli. Staříčkový kazatel jí Bibli dal. Svému manželovi se začala omlouvat, protože věděla, co si o křesťanské víře myslí. Ale on si toho nevšímal. "Bible, říkáš? Kde je? Ukaž mi ji," řekl. "Nikdy jsem dosud žádnou neviděl." Když mu ji přinesla, rychle odběhl do své studovny a začal číst. Zde jsou jeho vlastní slova:

Otevřel jsem ji a "náhodou" mi zrak padl na blahoslavenství! Četl jsem, četl a četl - nyní již nahlas a mé nitro stále více zaplavovalo nepopsatelné teplo... Nedostávalo se mi slov, která by vyjádřila mou posvátnou bázeň a údiv. A náhle mi svítl: Tohle je ta kniha, která mi bude rozumět! Tolik jsem ji potřeboval, a přece, nevědomky, jsem se pokoušel napsat svou vlastní - marně. Dlouho do noci jsem pokračoval ve čtení, hlavně z evangelií. A tu náhle, jak jsem jimi procházel, Ten, o němž vyprávě-

věla, Ten, který v nich promlouval a jednal, se pro mne stal živým. Tato pronikavá zkušenost poznamenala začátek mého porozumění modlitbě. Projevila se také jako mé uvedení do představy živé Přítomnosti, která se později ukázala tak ústřední v mém teologickém myšlení.

Podivuhodné okolnosti, uprostřed nichž mne Kniha zastihla, daly nyní jasně najevo, že zatímco se zdálo být absurdní mluvit o kterékoli jiné knize, která by člověku rozuměla, bylo toto možné říci o Bibli. Její stránky byly totiž oživené Přítomností živého Boha a Mocí jeho velkolepých činů. K tomuto Bohu jsem se té noci modlil, a Bůh, který odpověděl, byl týmž Bohem, o kterém se v Knize mluvilo.

- J.M. Boice

Základy křesťanské víry, str. 44

NEODOLATELNÁ MILOST

Doktrína o neodolatelné milosti znamená, že žádnému vlivu Ducha svatého není možno odolat. Znamená, že Duch svatý může překonat každý odpor a učinit své působení neodolatelným. Ve Skutcích 7, 51 říká Štěpán židovským vůdcům:

◆ *Tvrdošíjní a neobřezaného srdce i uší, vy stále jen vzdorujete Duchu svatému - jak vaši otcové, tak i vy!*

Také Pavel hovoří o zarmucování a uhašování svatého Ducha (Efezským 4, 30; 1. Tesalonickým 5, 19). Bůh činí mnoho proseb a dává mnoho podnětů, které končí vzdorem. Ve skutečnosti celá historie Izraele ve Staré smlouvě je jedním dlouhým příběhem o odporu, jak ukazuje podobenství o zlých nájemnících (Matouš 21, 33-43, viz též Římanům 10, 21).

Doktrína o neodolatelné milosti znamená, že Bůh je svrchovaný a může překonat každý vzdor, pokud si to přeje.

ZÁPAS O DUŠI 3

◆ *Podle své vůle nakládá s nebeským vojskem i s obyvateli země. Není, kdo by mohl zabraňovat jeho ruce a ptát se ho: Co to děláš? (Daniel 4, 32)*

◆ *Náš Bůh je přece na nebesích, koná všechno, co chce. (Žalm 115, 3)*

Když se Bůh rozhodne naplnit své svrchované úmysly, nikdo mu nemůže úspěšně odolat. To je obsahem Pavlova vyučování v Římanům 9, 14-18, které způsobilo, že se jeho protivníci ptali: "Proč je tedy ještě nespokojen? Vždyť kdo se vzepřel jeho vůli?"

Na to Pavel odpovídá:

◆ *Ale kdo jsi přece ty, člověče, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: "Proč jsi mě udělal takto?" Nemá snad hrnčíř moc nad hlínou, aby udělal ze stejné hmoty jednu nádobu ke cti a jinou k hanbě? (Římanům 9, 19-21)*

Nebo ještě konkrétněji: neodolatelná milost se týká svrchovaného Božího díla, které On koná, aby překonal vzpouru našich srdcí a přivedl nás k víře v Krista, abychom mohli být spaseni. Pokud je naše doktrína o úplné zkaženosti správná, pak nemůže existovat spasení, které neobsahuje realitu neodolatelné milosti. Pokud jsme mrtvi ve svých hříších, úplně neschopni poddat se Bohu, pak nikdy neuvěříme v Krista, dokud Bůh nepřemůže naši vzpouru.

Někdo by mohl říci: "Ano, Duch svatý nás musí přitáhnout k Bohu, ale my můžeme použít svou svobodu - vzdorovat, nebo přijmout toto působení." Naše odpověď zní: svou svobodu použijeme vždy ke vzdorování Bohu, s výjimkou okamžiku, kdy neustále působí zachraňující milost. To je význam slov "není schopen poddat se Bohu". Pokud se člověk stane dost pokorným na to, aby se poddal Bohu, tak je to proto, že mu Bůh dal novou, pokornou přirozenost. Pokud člověk zůstává příliš zatvrzelý a pyšný na to, aby se poddal Bohu, je to proto, že tento člověk takového ochotného Ducha nedostal. Ale abychom to

poznali přesvědčivějším způsobem, měli bychom se podívat do Písma. V Janovi 6, 44 říká Ježíš:

◆ **Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když ho přitáhne můj Otec, který mě poslal.**

Toto přitážení je svrchované působení milosti, bez něhož nikdo nemůže být spasen ze své vzpoury proti Bohu. Za sebe někteří namítnou: "Přitahuje k sobě všechny lidi, a ne jen některé." Ale toto tvrzení jednoduše pouze uniká před jasným tvrzením kontextu, jenž říká, že **Otcovo "přitážení" je důvodem, proč někteří přicházejí k Otci a jiní ne.** Jan 6, 64-65 říká:

◆ *Někteří z vás ale nevěří. Ježíš totiž věděl od počátku, kdo byli nevěřící a kdo je ten, který ho zradí. Řekl tedy: "Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, jedině když je mu to dáno od mého Otce."*

Všimněte si dvou věcí. **Zaprvé, že přijít je nazváno darem. Není to jen nějaká příležitost. Přijít k Ježíši je některým "dáno" a jiným ne.**

Zadruhé si všimněte, že Ježíš toto říká proto, aby vysvětlil, proč "jsou někteří, kteří nevěří". Mohli bychom to parafrázovat takto: Ježíš věděl od počátku, že Jidáš v něj nebude věřit navzdory všemu vyučování a pozváním, která přijal. A protože to věděl, vysvětluje to těmito slovy: **"Nikdo nemůže přijít ke mně, jedině když je mu to dáno od mého Otce."** Jidáš nebyl Ježíšovi dán. V jeho životě bylo mnoho dobrých vlivů, ale rozhodující, neodolatelný dar milosti, mu nebyl dán. 2. Timoteovi 2, 24-25 říká:

◆ *A Pánův služebník se nemá hádat, ale má být ke všem laskavý, schopný vyučovat, snášenlivý, s krotkostí napravující ty, kdo se stavějí na odpor. **Snad jim Bůh dá pokání, aby poznali pravdu.***

Zde je, podobně jako u Jana 6,65, pokání nazváno Božím darem. Všimněte si, že se tu neříká pouze to, že spasení je Boží dar. Říká se tu, že to, co je potřebné před spasením, je dar Boží.

4 ZÁPAS O DUŠI

Když člověk slyší, jak kazatel volá k pokání, může vzdorovat této výzvě, ale pokud mu Bůh pokání daruje, nemůže odolat, protože tento dar je odstraněním odporu. Nebýt ochoten činit pokání je totéž jako odmítat Ducha svatého. Takže když Bůh dává pokání, je to totéž, jako když odebere vzdor. To je důvod, proč nazýváme toto Boží působení "neodolatelná milost". Poznámka: Z toho, co bylo řečeno, by mělo být zjevné, že neodolatelná milost nikdy neznamena, že nás Bůh nutí věřit proti naší vůli. To by byl dokonce protimluv v pojmech. Naopak, neodolatelná milost je kompatibilní s kázáním a svědectvím, která se snaží přesvědčit lidi, aby učinili to, co je rozumné a co je v souladu s jejich nejlepšími zájmy.

1. Korintským 1, 23-24 říká:

- ◆ *My kážeme Krista ukřižovaného - pohoršení pro Židy a bláznovství pro Řeky, těm však, kteří jsou povoláni, jak Židům, tak Řekům, Krista - Boží moc a Boží moudrost.*

Všimněte si dvou druhů "volání", které jsou obsaženy v tomto textu.

Zaprvé, Pavlovo kázání je určeno všem, Židům i Řekům. To je všeobecné volání evangelia. Nabízí spasení všem, kteří uvěří v ukřižovaného Krista. Ale dopadá - většinou - na nevnímavé uši a je nazváno bláznovstvím.

Ale potom, **zadruhé**, Pavel odkazuje k jinému druhu volání. Říká, že mezi těmi, co slyší, jsou ti, kteří jsou "povoláni" takovým způsobem, že už nadále nepovažují kříž za bláznovství, ale za Boží moc a Boží moudrost. Čím jiným může toto volání být, než neodolatelným voláním Boha vyjít ze tmy do Božího světla? Pokud všichni, kteří jsou v tomto smyslu povoláni, pokládají kříž za Boží moc, pak něco v tomto volání musí působit viru. To je neodolatelná milost. Dále to vysvětluje:

- ◆ *...nevěřícím, jimž bůh tohoto světa oslepil mysl, aby jim nezazářilo světlo evangelia o slávě Krista, který je obrazem Božím... Vždyť ten Bůh, který řekl, aby ze tmy zazářilo světlo,*

ten zazářil v našich srdcích, aby osvítil poznání Boží slávy ve tváři Ježíše Krista. (2. Korintským 4, 4-6)

Protože jsou lidé slepí vůči ceně, kterou Kristova oběť má, musí se nevyhnutelně stát zázrak, aby mohli vidět a uvěřit. Pavel tento zázrak přirovnává k prvnímu dni stvoření, kdy Bůh řekl: *"Budiž světlo!"* Je to ve skutečnosti nové stvoření nebo nové narození. To je také to, co se myslí účinným povoláním v 1. Korintským 1, 24.

Oči těch, kteří byli voláni, byly otevřeny Boží svrchovanou stvořitelkou mocí, aby už nadále nevnímali kříž jako bláznovství, ale jako Boží moc a moudrost. **Účinné povolání je zázrak odstranění naší slepoty. To je neodolatelná milost.**

Další příklad je uveden ve Skutcích 16, 14, kde Lydie poslouchá Pavlovo kázání. Lukáš říká:

- ◆ *...a Pán otevřel její srdce, aby věnovala pozornost tomu, co Pavel říkal.*

Pokud Bůh neotevře naše srdce, nebudeme brát ohled na poselství evangelia. Toto **otevření srdce je tím, co označujeme jako neodolatelná milost.** Jiný způsob, jak popsat tuto skutečnost, je **"nové narození"** nebo "znovuzrození". Věříme, že toto nové narození je zázračné Boží stvoření, které umožní předtím mrtvé osobě přijmout Krista, a tak obdržet záchranu. Nemyslíme si, že víra předchází a způsobuje nové narození. Víra je svědectvím o tom, že nás Bůh nově zrodil:

- ◆ *Každý, kdo věří, že Ježíš je Kristus, se narodil z Boha. (1. Janova 5, 1)*

Když Jan mluví o tom, že Bůh dává právo stát se Božím dítětem všem těm, kteří přijmou Krista (Jan 1, 12), pokračuje dál a říká (v. 13), že ti, kteří Krista přijmou,

- ◆ *...jsou zrozeni ne z krve ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha.*

Jinými slovy, aby se někdo mohl stát Božím dítětem, je nevyhnutelné, aby přijal Krista, ale narození, které přenáší tohoto člověka do Boží rodiny, není možné z lidské vůle. Člověk je mrtev

ZÁPAS O DUŠI 5

v přestoupeních a hříších. Nemůže sám sebe učinit novým, nebo v sobě stvořit nový život. Musí se narodit z Boha. Potom, s novou přirozeností od Boha, okamžitě přijímá Krista. Tyto dva činy (obnovení a víra) jsou tak úzce vzájemně spojeny, že je ve své zkušenosti nedokážeme rozlišit. Bůh nás nově zplodí a prvním zábleskem života nově narozeného dítěte je víra. Nové narození je výsledkem neodolatelné milosti, protože je to skutek svrchovaného stvoření - "ani z vůle muže, ale z Boha jsou zrozeni".

John Piper,
Bethlehem Baptist Church

POŽEHNÁNÍ SVRCHOVANOSTI

Pravou svobodu nacházíme, když jsme ochotni přijímat skutečnost takovou, jaká je (včetně Boží spravedlivé a účinné svrchovanosti nade vším stvořením), a když Bohu dovolujeme, aby nás ve všem utvářel do podoby, jakou při nás chce mít. Otázka Boží svrchovanosti, která pro nás pak již zdaleka není pohoršením, se může stát úžasným učením, z něhož čerpáme velká požehnání.

Co patří mezi tato požehnání? **Zaprvé, pochopení Boží svrchovanosti nezbytně prohlubuje naši úctu k živému a pravému Bohu.** Pokud těmto pravdám neporozumíme a nevážíme si jich, pak se naskytá otázka, zdali vůbec Boha Starého a Nového zákona známe. Vždyť co je to za Boha, jehož moc je ustavičně mařena návrhy lidí a satana? Jaký je to Bůh, jehož suverenita musí být stále více omezoována, abychom si jej snad nepředstavovali jako vetřelce do pevnosti naší "svobodné vůle"? Kdo se může klanět takovému okleštěnému a politováníhodnému božstvu? Pink říká: "Takový 'bůh', jehož vůli lze odporovat, jehož návrhy jsou mařeny, jehož záměr je znemožněn, si nezaslouží titul Božství,

a poněvadž je tak vzdálen toho, aby byl vhodným objektem uctívání, nezaslouží si nic než pohrdání." Na druhé straně **Bůh, který doopravdy vládne celému vesmíru, je Bohem, jehož je třeba radostně hledat, uctívat a poslouchat.** Takový je Bůh, kterého spatřil Izajáš:

◆ *Spatřil jsem Panovníka. Seděl na vysokém a vznošeném trůnu a lem jeho roucha naplňoval chrám. Nad ním stáli serafové: každý z nich měl po šesti křídlech, dvěma si zastíral tvář, dvěma si zakrýval nohy a dvěma se nadnášel. Volali jeden k druhému: „Svatý, svatý, svatý je Hospodin zástupů, celá země je plná jeho slávy. (Iz 6,1-3)*

Takový je Bůh Písem. Spatření právě tohoto Boha, ne nějakého menšího boha, proměnilo Izajášovu službu. **Zadruhé, poznání Boha v jeho svrchovanosti je zdrojem útěchy uprostřed zkoušek, pokušení nebo smutku.** Všelijaký smutek a nejrůznější pokušení doléhají na křesťany i nekřesťany. Otázkou je: Jak se s nimi vyrovnáme? Jestliže jim musíme čelit a nemáme jistotu, že jsou řízeny Bohem a jsou dovoleny pro jeho dobré záměry, pak jsou samozřejmě nesmyslné a život je tragédií. Přesně to říkají mnozí existencialisté. Jestliže však Bůh věci stále řídí, pak jsou mu takové okolnosti známy a mají svůj záměr.

Všechny Boží záměry pochopitelně neznáme. Abychom je znali, museli bychom být Bohem. Některé z nich ovšem znát můžeme, protože nám je Bůh zjevuje. Například stárnoucí apoštol Petr píše některým, kteří statečně prošli velkými zkouškami, a připomíná jim, že konec ještě nenastal - Ježíš se vrátí - a že je mezitím Bůh posiluje a pročišťuje prostřednictvím jejich zápasů:

◆ *Z toho se radujte, i když snad máte ještě nakrátko projít zármutkem rozmanitých zkoušek, aby se pravost vaší víry, mnohem drahocennější než pomíjející zlato, jež přece též*

6 ZÁPAS O DUŠI

bývá zkoušeno ohněm, prokázala k vaší chvále, slávě a cti v den, kdy se zjeví Ježíš Kristus. (1 Pt 1,6-7)

Podobně Pavel píše do Tesaloniky těm, kdo úmrtím svých milovaných zakoušejí ztrátu, a připomíná jim, že se Pán Ježíš Kristus vrátí a že tehdy dojde opět ke shledání všech žijících s jejich milovanými. Uzavírá:

- ◆ *Těmito slovy se navzájem potěšujte. (1 Te 4,18).*

Zatřetí, porozumění Boží svrchovanosti povzbuzuje a dává radost při evangelizaci. Jak může člověk evangelizovat bez takové pevné důvěry? Jak by se mohl člověk odhodlat šířit zvěst, která je přirozenému člověku pochopitelně tak nepřijemná, a mít nějakou naději, že se mu podaří jím pohnout, aby ji přijal, pokud by Bůh sám nebyl schopen se vzpurných hříšníků ujmout a obrátit je - i přes jejich vlastní náklonnosti - k víře v Ježíše? Jestliže to Bůh nedokáže udělat, jak potom může nějaký zdravě uvažující člověk sám doufat, že to dokáže on? Bud' by musel být vůči tomuto problému lhostejný, nebo směšně sebejistý. Jestliže je však Bůh v této i ve všech ostatních věcech svrchovaný - jestliže Bůh povolává toho, koho chce, a povolává "efektivně" - pak můžeme být v evangelizaci smělí, uvědomující si, že Bůh si nás ve své milosti může použít jako prostředníků svého požehnání. Opravdu, můžeme si být jisti, že si nás použije. Rozhodl se totiž, že jiné lidi k sobě přivede právě prostřednictvím lidského svědectví.

Na závěr, **poznání Boží svrchovanosti dodává hluboký pocit jistoty.** Jestliže se podíváme sami na sebe, pak nemáme vůbec žádnou jistotu. Žádost těla a očí i pýcha života jsou silnější, než jsme my. A přece, když přihlídneme k síle našeho Boha, pak můžeme být plni důvěry. Pavel píše:

- ◆ *Co k tomu dodat? Je-li Bůh s námi, kdo proti nám?... Kdo nás odloučí od lásky Kristovy? Snad soužení nebo úzkost, pronásledování nebo hlad,*

bída, nebezpečí nebo meč?... Ale v tom ve všem slavně vítězíme mocí toho, který si nás zamiloval. Jsem jist, že ani smrt, ani život, ani andělé ani mocnosti, ani přítomnost ani budoucnost, ani žádná moc, ani výšiny ani hlubiny, ani co jiného v celém tvorstvu nedokáže nás odloučit od lásky Boží, která je v Kristu Ježíši, našem Pánu. (Ř 8,31.35.37-39)

J.M. Boice,

Základy křesťanské víry, str. 100 - 102

ÚČINNÉ POVOLÁNÍ DUCHEM

Čtvrtý bod: V 60. čísle ZODu jsme probrali 1. bod "systému", který po staletí nazýváme kalvinismem. Je to jen označení a nejde o nic jiného než o evangelium, jak napsal Charles Spurgeon. První bod se jmenoval "**O zkaženosti člověka**". Mohli bychom jej nazvat "Úplná mravní zkáza člověka a naprostá duchovní neschopnost". V 61. čísle jsme sledovali 2. bod pod názvem "**Boží vyvolení**". Mohli bychom jej nazvat "Nepodmíněné vyvolení", protože Bůh není ve svých volbách omezen žádnou lidskou podmínkou. V 62. čísle jsme měli pauzu a probrali jsme všeobecné rozdíly mezi arminianismem a kalvinismem v rubrice nazvané "**Napsali jste nám**". Dále jsme si obšírněji vysvětlili "**Podvojně předurčení**". V 63. čísle ZODu jsme probírali 3. bod "**Omezené usmíření**", z něhož vyplynulo, že Ježíš Kristus nezemřel za všechny lidi stejným způsobem. **Prosím, zopakujte si výše uvedené články, abyste dnešnímu pojednání dobře porozuměli.**

Dnes přicházíme ke 4. bodu, jenž je znám pod jménem "**Účinné povolání Duchem**" nebo "**Neodolatelná milost**".

Každá Osoba Boží Trojediné Hlavy - Otec, Syn a Duch svatý - má Svůj úkol v každé oblasti Božího konání. Každý Boží (1) **záměr** musí být (2) **vykonán** a musí mít (3) **účinné následky**.

ZÁPAS O DUŠI 7

- ◆ **A byli předem vyhlédnuti od Boha Otce a posvěceni Duchem, aby se poslušně odevzdali Ježíši Kristu a byli očištěni pokropením jeho krví.** (1 Pt 1:2)

Když pracuje Bůh, vždy pracuje v souladu Svě trojedinosti. Tak tomu musí být i v Jeho záchranné práci. Otec na věčnosti podle Svého záměru vyvolil ke spasení ty, kteří patří Bohu:

- ◆ **Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi ze světa dal. Byli tvoji a mně jsi je dal; a tvoje slovo zachovali.** (Jan 17:6)

Syn je na kříži vykoupil z otroctví hříchu, spasil je:

- ◆ **Věrohodné je to slovo a zaslouží si plného souhlasu: Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky. Já k nim patřím na prvním místě.** (1 Timoteovi 1:15)

Tyto dvě dílčí Boží akce, **vyvolení a vykoupení**, musí být završeny třetí. Tou je **znovuzrozdující, regenerující moc Ducha svatého, jenž Otcovo vyvolení a Synovo vykoupení činí v historii účinným pro každého vyvoleného a vykoupeného.**

Funkce Ducha svatého je právě to, co v celém spásném procesu nazýváme Účinné povolání Duchem nebo Neodolatelná milost. To je to, co je v teologickém slovníku po celém světě známo jako "4. bod kalvinismu". Dodávám, že by se tomuto principu tak neříkalo, kdyby jej o deset let nepředcházela 4. bod remonstrátů, napsaný stoupenci již tehdy zemřelého Arminia. Stručná historie tohoto "dialogu" je v ZODu 62. Srovnajme oba pohledy, abychom viděli rozdíl, jenž není v důrazu, ale v podstatě. Zde je historická tabulka:

ARMINIANISMUS	KALVINISMUS
<p>4. Duchu svatému se lze prakticky vzepřít</p> <p><i>Duch vnitřně povolává všechny ty, kteří jsou zváni k evangeliu z vnějšku. Udělá vše, co může, aby přivedl každého hříšníka ke spasení. Člověk je však natolik svobodný, že se může působení Ducha úspěšně vzepřít. Duch nemůže zregenerovat hříšníka, dokud neuvěří; víra (lidský podíl) předchází a umožňuje znovuzrození.</i></p> <p><i>Svobodná lidská vůle může zamezit Duchu uplatnit Kristův spásný čin. Duch svatý může přivést ke Kristu jen ty, kteří svolí, aby je vedl Svou cestou. Dokud hříšník neodpoví, Duch mu nemůže dát život. Boží milost není proto nepřemožitelná; může být, a často je, člověkem odmítána a mařena.</i></p>	<p>4. Účinné povolání Duchem neodolatelná milost</p> <p><i>Kromě vnějšího obecného pozvání ke spasení, jenž je nabídnuto každému, kdo slyší evangelium, Duch svatý poskytuje vyvoleným zvláštní uschopnění, které je neodolatelně přivede ke spáse. Vnější pozvání (které je pro všechny bez rozdílu) může být, a často je, odmítnuto, zatímco vnitřní pozvání (které je poskytnuto pouze vyvoleným) nemůže být odmítnuto - vždy povede k obrácení. Prostřednictvím tohoto zvláštního pozvání Duch neodolatelně přitahuje hříšníky ke Kristu. Duch není omezen lidskou vůlí v poskytování spásy, Jeho úspěch je nezávislý na lidské spolupráci. Duch milostivě způsobuje, aby vyvolení hříšníci spolupracovali, věřili, činili pokání, přicházeli svobodně a s radostí ke Kristu. Boží milost je neodolatelná, nikdy neselže, vždy končí vítězstvím těch, kterým byla poskytnuta.</i></p>

8 ZÁPAS O DUŠI

Evangelium zve ke spáse všechny, kdo slyší jeho dobrou novinu, zve všechny, aniž by posluchače rozlišovalo, a slibuje spásu každému, kdo se obrátí a uvěří. **Toto vnější pozvání, ať slyšené, nebo čtené, ale nemůže nikdy přivést ani vyvoleného, ani nevyvoleného ke Kristu. Všichni lidé jsou ve své přirozenosti totiž duchovně mrtví a jsou pod mocí hříchu. Žádné množství zaslíbení nebeské radosti ani hrozba muk v pekle, jež obojí najdeme v evangeliu, s nikým - naprosto s nikým - nepohne. Člověk je ve své přirozenosti neschopný a ani se nechce odvrátit od svých bezbožných cest a přimknout ke Kristu. Každý člověk je k Božím věcem přirozeně, tedy od narození, slepý, hluchý a mrtvý.** Proto nastupuje do akce Duch svatý. Kdyby nepřišel, Otcovo vyvolení a Kristovo vykoupení by nebylo naplněno a nikdo by nebyl spasen. To ale není možné. **Duch svatý přichází, působí a regeneruje, znovuzrozuje Bohem vyvolené, ale ještě duchovně mrtvé, zahynulé hříšníky.** Obřezává jim srdce, vyměňuje kamenná srdce za masitá, **převádí Boží lid ze smrti do života.** Jeho lid je spoluzkříšen s Pánem Ježíšem Kristem. Regenerující působení Ducha Božího je **absolutní milost.** Mrtvý člověk nepřispěje a ani nemůže přispět. **Teprve vnitřní změna uschopní nového Božího člověka pochopit Boží pravdu. Znovuzrození tedy předchází víru.** Duchovně vzkříšený začne vnímat, vidět, slyšet a chápat Boží věci, začíná být duchovně aktivní. Teprve potom tento nový člověk o své vůli, protože chce, přistupuje ke Kristu vírou. Nové srdce nemá jinou touhu než se líbit Bohu, ačkoliv ve svém těle takový člověk nachází jiný zákon.

◆ *Nerozumím totiž tomu, co dělám; neboť nekonám to, co chci, ale dělám to, co nenávidím. Jestliže tedy dělám to, co nechci, souhlasím se Zákonem, že je dobrý.*
(Řimanům 7:15-16)

Znovuzrozeného člověka hřích neustále usvědčuje. Znovuzrozený regenerovaný člověk je nové stvoření. Je novým dílem v Kristu a je Božím vlastnictvím. **Věřící nejsou sami ze sebe, ale z Boha.**

Přirozený člověk se rodí jako pelagián, t.j. věří v přirozenou dobrotu člověka, věří, že teprve až prostředí, svobodná vůle a její volby udělají člověka dobrým nebo zlým. Adamův dědičný hřích pelagiány uráží - člověk přichází na svět jako nepopsaná stránka papíru, děti nemohou být od početí zlé. Pelagianismus jsme zdělili z pohanství a humanistický svět jej v nás jenom živí. Historická církev vždy bojovala proti pelagiánskému vlivu. Většina dnešní církve je díky světské psychologii pelagiánskými prvky prostoupena. Nejběžnější přesvědčení je, že "svobodná" vůle přirozeného člověka si může zvolit nebo odmítnout víru v Krista. Z toho vyplývá, že jeden v sobě nachází jakousi duchovní ctnost nebo schopnost uvěřit, druhý ne. Pokud víra předchází znovuzrození, pak je Duch svatý, který přetváří srdce, závislý na rozhodnutí přirozeného člověka a jeho skutku víry. Potom se křesťané mají čím chlubit. Vždyť v sobě zmobilizovali tolik přirozené ctnosti, ačkoliv byli ještě otroky hříchu, že pochopili naléhání Božího Ducha a rozhodli se Krista přijmout. Kdyby tomu tak bylo, potom o spáse rozhoduje člověk a o Božím vyvolení nemůžeme mluvit.

Nejpřiléhavější obraz znovuzrození z Ducha je obživení mrtvého těla:

◆ *Ježíš tedy znovu sám v sobě zastěnal a přišel ke hrobu. Byla to jeskyně a na ní ležel kámen. Ježíš řekl: "Odvalte ten kámen." Marta, sestra toho mrtvého, mu řekla: "Pane, už zapáchá, vždyť je v hrobě čtvrtý den!" Ježíš jí řekl: "Neřekl jsem ti, že budeš-li věřit, uvidíš Boží slávu?" Zvedli tedy kámen z místa, kde byl ten mrtvý pochován. Ježíš pozvedl oči vzhůru a řekl: "Otče, děkuji ti, že jsi mě vyslyšel. Já vím, že mě vždy-*

ZÁPAS O DUŠI 9

ky slyšíš, ale řekl jsem to kvůli zástupu, který stojí kolem, aby uvěřili, že jsi mě poslal." A když to řekl, zavolal mocným hlasem: "Lazare, pojď ven!" A ten, který zemřel, vyšel ven. Měl ruce i nohy svázané plátny a jeho tvář byla ovinuta rouškou. Ježíš jim řekl: "Rozvažte ho a nechte ho odejít." Tehdy mnozí z těch Židů, kteří přišli k Marii a viděli, co Ježíš udělal, uvěřili v něho. Někteří z nich však odešli k farizeům a řekli jim, co Ježíš udělal. (Jan 11:38-46)

Lazar neměl vůli, aby byl nebo nebyl vzkříšen. Jeho tělo bylo mrtvé. Bůh provedl velkou proměnu - regeneraci Lazarova těla, které se již rozkládalo. Lazar nemohl na této Boží jednostranné akci spolupracovat. Jenom Boží vůle a moc jej mohla obživit. Teprve až byl Lazar obživen, mohl reagovat, uposlechnout Kristův hlas a vyjít ven. Vyšel z hrobu proti své vůli? Vzpíral se vyjít ven? Rozhodně ne. Teprve nové stvoření má vůli žít. Když se narodí novorozeně, protestuje snad, že se narodilo? Ne protestuje. Je života schopné, má vrozenou vůli poznávat vše nové kolem sebe. Ani svému tělesnému narození se nikdo nemůže vzepřít. Znal nás už před založením světa. Bůh řekl "bud" a "jsi", proto existujeme tělesně.

Velmi podobné je to se znovuzrozením. Když je člověk duchovně znovuzrozen, má vůli duchovně žít. Má vůli a touhu poznávat Boha - to je hlavní podstata znovuzrození. Kdyby tuto neodolatelnou touhu neměl, potom by nebyl znovuzrozen a zůstal by přirozeným člověkem. Duch svatý povolává účinně. Duch řekl "bud" mým a "jsi" mým. Proto existujeme duchovně. Co je z Ducha, je duch. Když duchovně jsme a existujeme, tak v souladu se svojí touhou a vůlí děláme vše, k čemu jsme byli stvořeni. Být duchovně Duchem znovustvořen je neodolatelná milost. Dělat to, k čemu jsme byli stvořeni, je maximální svoboda. Duch svatý završuje práci Boží Trojediné Hlavy, se kterou hříšník před svým znovuzroze-

ním nemůže spolupracovat. Otec vyvolil, Syn vykoupil, Duch účinně povolal skrze znovuzrození.

Byli jsme **monergicky znovuzrozeni**, t.j. výhradně jednostrannou prací Boha samotného. **Mono** je "jeden", **ergo** je "práce".

Po našem duchovním znovuzrození žijeme s Bohem **synergicky**, tedy spolupracujeme. **Syn** je "s", **ergo** je zase "práce". Teprve potom reagujeme na Jeho pokyny. Reagovat může jen živý; Lazar by nevyšel na Ježíšův pokyn z hrobu a nereagoval v souladu se svojí vůlí, kdyby jej Bůh nejprve neobživil.

A. Několik obecných veršů, jež potvrzují, že spasení je z Ducha svatého stejně jako z Otce a Syna.

◆ ...podle předzvěděni Boha Otce v posvěcení Ducha k poslušnosti a skropení krví Ježíše Krista: Kéž je vám rozmnožena milost a pokoj. (1 Petrův 1:2)

V tomto verši jasně vystupuje spásná posloupnost Boží trojediné záchranné akce. Otec předzvěděl a vyvolil. Syn Ježíš Kristus vykoupil skropením Svě krve, a Duch svatý osvětil (posvětil) srdce, jež chce podřízeně poslouchat svého Pána. Římanům 8:14,15; Fil 2:13

Neboť všichni, kdo jsou vedeni Duchem Božím, jsou Boží synové. Božími dětmi jsou jenom ti, kdo jsou znovuzrození. Přirozený člověk není veden Duchem svatým, protože poslouchá vládců nadzemských mocí, ducha, působícího dosud v těch, kteří vzdorují Bohu. (Ef 2:2)

◆ *A takoví jste někteří byli, ale jste omyti, nadto posvěceni, ano, ospravedlněni jménem Pána Ježíše a Duchem našeho Boha!* (1 Korintským 6:11)

Zde vidíme, že Syn Ježíš Kristus a Duch svatý nás omývají, posvěcují a ospravedlňují.

B. Znovuzrozením hříšníci dostávají nový duchovní život a stávají se Božími dětmi. Bible tento proces nazývá duchovním vzkříšením, novým stvořením atd. Vnitřní změna srdce je způ-

10 ZÁPAS O DUŠI

sobena pouze Boží milostí a mocí skrze Ducha svatého a není vůbec ničím podmíněna, co by vycházelo z hříšnickovy vůle.

1. Hříšníci jsou znovuzrozením přivedeni do Božího království. Autorem duchovního vzkříšení je Duch svatý a nástrojem Boží slovo.

◆ *Ale všem, kteří ho přijali, dal moc stát se Božími syny, totiž těm, kteří věří v jeho jméno, kteří jsou zrozeni ne z krve, ani z vůle těla, ani z vůle muže, ale z Boha. (Jan 1:12-13)*

Jak vidíme, ze "svobodné" vůle našeho těla nemůžeme být znovuzrozeni. Božími dětmi se stávají jen ti, kteří jsou zrozeni z vůle Boha, a proto věří. Boha může přijímat jen nové stvoření v Kristu. Jen nové stvoření s Bohem dobrovolně a radostně spolupracuje.

◆ *Spasil nás - ne na základě skutků spravedlnosti, které jsme my vykonali, ale podle svého milosrdenství - skrze koupel znovuzrození a obnovení Ducha Svatého. (Titovi 3:5)*

Duch svatý nás vykoupal ve znovuzrození, obnovil v nás Sebe. Od tohoto okamžiku, kdy jsme již duchovně vzkříšení, nastává spásný proces poslušnosti a růstu ve znalosti Boha, jenž neodvratně vyvrcholí tělesným vzkříšením. V této fázi, mezi duchovním a tělesným vzkříšením, uvádíme své tělo, pokud jsme tělesně živi, ke kázní (Kor 9:27), a s bázní a chvěním uvádíme ve skutek své spasení. (Fil 2:12)

◆ *Neboť všechno, co se narodilo z Boha, přemáhá svět. A to je to vítězství, které přemohlo svět: naše víra. (1 Janův 5:4)*

Naše víra přemáhá svět, neboť každý, kdo se narodil z Boha, věří. Kdo se z Boha nenarodil, nevěří, protože přirozený člověk nemůže chápat Boží věci.

◆ *Ježíš mu odpověděl a řekl: "Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí znovu, nemůže spatřit Boží království." Nikodém mu řekl: "Jak se může člověk narodit, když je starý? Může snad vejít podruhé do lůna své matky a narodit se?" Ježíš odpo-*

věděl: "Amen, amen, říkám ti: Jestliže se někdo nenarodí z vody a z Ducha, nemůže vejít do Božího království. Co se narodilo z těla, je tělo, a co se narodilo z Ducha, je duch. Nediv se, že jsem ti řekl: Musíte se znovu narodit. Vítr vane, kam chce, a slyšíš jeho hlas, ale nevíš, odkud přichází a kam jde. Tak je to s každým, kdo se narodil z Ducha." (Jan 3:3-8)

Princip znovuzrození měl být Nikodémovi znám. Tělesné narození z lůna matky také nevzešlo z naší vůle. Duchovní narození z Boha není z naší vůle, protože Duch vane podle Svě vůle, kam chce. Buď vůle Tvá!

2. Duch svatý dává nové srdce, novou povahu. V Kristu se hříšník stává novým stvořením:

◆ *Hospodin, tvůj Bůh, obřeže tvé srdce i srdce tvého potomstva a budeš milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a budeš živ. (Deut. 30:6)*

Snad ani nemůže být jasnější verš než tento. Hospodin nám obřeže srdce. Z Nového zákona víme přesněji, že je to Duch svatý. Až po této Boží monergické "operaci" budeme milovat Hospodina, svého Boha, celým svým srdcem a celou svou duší a budeme živi.

◆ *A dám vám nové srdce a do nitra vám vložím nového ducha. Odstráním z vašeho těla srdce kamenné a dám vám srdce z masa. Vložím vám do nitra svého ducha; učiním, že se budete řídit mými nařízeními, zachovávat moje řády a jednat podle nich. (Ezechiel 36:26-27)*

Starozákonní židé museli být nejprve znovuzrozeni. Znovuzrozením v nich Bůh stvořil touhu po dobrých skutcích, které se Bohu líbí. Tyto dobré skutky nezpůsobují znovuzrození, ale vyplývají z něho. Naprosto stejná koncepce platí v novozákonní době:

◆ *Jsmo přece jeho dílo, v Kristu Ježíši stvořeni k tomu, abychom konali dobré skutky, které nám Bůh připravil. (Efezským 2:10)*

ZÁPAS O DUŠI 11

Boží dítě není jakási změna ve staré duši. Boží dítě je nový člověk:

- ◆ Proto, jestliže je někdo v Kristu, je nové stvoření. Staré věci pominuly, hle, vše je nové! To všechno je pak z Boha, který nás se sebou smířil skrze Ježíše Krista a dal nám službu toho smíření. (2 Korintským 5:17-18)
Nové stvoření - je někdo duchovně úplně jiný, který před znovuzrozením neexistoval.

3. Duch svatý křísí hříšníka z duchovní smrti do duchovního života:

- ◆ Neboť jako Otec křísí mrtvé a obživuje, tak i Syn obživuje ty, které chce. (Jan 5:21)

Znovuzrození je neodolatelná milost a naprosto účinné povolání Duchem svatým. Duchovní obživení je výsledek působení bezpodmínečné Boží vůle. Kdyby bylo z lidské vůle skrze skutek víry, potom bychom mohli odolat nebo přijmout dar spasení. Záleželo by jen na nás, jak naložíme s Boží nejsvatější obětí Božího Syna. Že by dal Otec oběť Svého Syna na pospas naší přirozenosti padlé vůle, která nemůže chápat Boží věci, a které jsou jí bláznovstvím (1 Kor 2:14)?

- ◆ Amen, amen, říkám vám: Kdo slyší mé slovo a věří Tomu, který mě poslal, má věčný život a nepřijde na soud, ale již přešel ze smrti do života. (Jan 5:24)

Věčný život tedy předchází víru. Všichni, kdo se bojí Boha, jsou již duchovně vzkříšení. Blahoslavení kdo mají podíl na prvním vzkříšení, nad těmi ta druhá smrt nemá moc. (Zj 20:6)

- ◆ ... probudil nás k životu spolu s Kristem, když jsme byli mrtvi pro své hříchy. Milostí jste spaseni! (Efezským 2:5)

Jsmo probuzeni k životu, abychom mohli žít a spolupracovat s Bohem skrze víru.

C. Bůh dává poznat svým vyvolaným tajemství Svého království skrze Ducha svatého.

- ◆ Tehdy Ježíš odpověděl: "Chválím tě, Otče, Pane nebe i země, že jsi tyto věci skryl před moudrými a rozumnými a zjevil jsi je nemluvnatům. Jistě, Otče, neboť tak se ti zalíbilo. Všechno je mi dáno od mého Otce a nikdo nezná Syna, jedině Otec, a ani Otce nikdo nezná, jedině Syn a ten, komu by ho Syn chtěl zjevit. (Matouš 11:25)

Neznovuzrození nikdy nemohou pochopit tajemství Božího království, protože jim je Bůh skryl. Skryl je proto, protože se Mu to tak zalíbilo. **Záležitosti Božího království chápe jen ten, komu to Syn chtěl zjevit.** Znovu opakují: Toto není Boží vůle, jak to vidí přirozený člověk, ale nejsvatější Boží vůle, které se nelze vzepřít. Hříšník se nemůže vzepřít Svatému.

- ◆ **Ale kdo jsi přece ty, ó člověče, že odmlouváš Bohu? Řekne snad výtvar svému tvůrci: "Proč jsi mě udělal takto?" Nemá snad hrncíř moc nad hlinou, aby udělal ze stejné hmoty jednu nádobu ke cti a jinou k hanbě?** (Římanům 9:20)

Samotné uvažování o Boží "nespravedlnosti" je přestupek vůči Svatému Bohu, který by nás měl srazit na kolena, abychom s pláčem prosili za odpuštění. Jestliže mluvíme o Božím hájství, tak je to v tomto bodě. Jeho cesty jsou vyšší než naše.

- ◆ Tehdy k němu přistoupili učedníci a řekli mu: "Proč k nim mluvíš v podobnostech?" On jim odpověděl: "Protože vám je dáno poznat tajemství nebeského království, ale jim to dáno není ... Ale blaže vašim očím, že vidí, a vašim uším, že slyší. (Matouš 13:10,11,16)

Zde vidíme, že Pán Ježíš Kristus vůbec neprojevoval zájem podělit se o Boží věci s naprosto každým člověkem. My ale nejsme Pán Ježíš, a proto si nevybíráme komu sdílíme evangelium. Naší zodpovědností není zkoumat, kdo uvěří a kdo ne; to je Boží věc.

12 ZÁPAS O DUŠI

- ◆ *Všechno, co mi dává Otec, přijde ke mně; a toho, kdo ke mně přichází, jistě nevyženu ven ... Nikdo nemůže přijít ke mně, jediné když ho přitáhne můj Otec, který mě poslal; a já ho vzkřísím v poslední den. V Prorocích je napsáno: 'A budou všichni vyučeni od Boha.' Proto každý, kdo slyšel od Otce a naučil se, přichází ke mně ... Někteří z vás ale nevěří." Ježíš totiž věděl od počátku, kdo byli nevěřící a kdo je ten, který ho zradí. Řekl tedy: "Proto jsem vám řekl, že ke mně nikdo nemůže přijít, jediné když je mu to dáno od mého Otce." (Jan 6:37,44,45,64,65)*

Jak vidíme, poznání a vyučení přichází od Boha. **Poznání tajemství Božího království není určeno pro každého hříšníka, ale jen pro ty hříšníky, kterým je dáno od Otce naučení.** Skloňme se před Jeho Svrchovaným Majestátem!

- ◆ *On jim řekl: "A za koho mne máte vy?" Šimon Petr mu odpověděl: "Ty jsi Kristus, ten Syn živého Boha!" Ježíš mu tedy řekl: "Blaze tobě, Šimone, synu Jonášův, protože toto ti nezjevilo tělo a krev, ale můj Otec, který je v nebesích." (Matouš 16:15)*

Opravdu věříte, že Pán Ježíš je Kristus, Syn živého Boha? Pak si buďte jisti, že jste tomu neuvěřili sami od sebe na základě svých pohnutek, svým přirozeným rozhodnutím a "svobodnou vůlí", která není vůbec svobodná, ale je vazalem hříchu. Jestliže Petr k této víře potřeboval Boží zjevení, oč více potřebojeme Boží zjevení my všichni!

- ◆ *A kdo je lhář, ne-li ten, kdo popírá, že Ježíš je Kristus? To je ten antikrist, který zapírá Otce i Syna.* (1 Janův 2:22)

Jestliže někdo nevěří, že Ježíš je Kristus, Syn Boha živého, potom mu to Otec v nebesích nezjevil.

D. Víra a pokání jsou Boží dary a vrůstají do duše skrze regenerující práci Ducha svatého.

- ◆ *Jeho Bůh vyvýšil svou pravici jako Vůdce a Spasitele, aby dal Izraeli*

pokání a odpuštění hříchů.
(Skutky 5:31)

Pokání, obrat k Bohu, je Boží dar celému pravému Božimu Izraeli, ať obřezáním srdce starozákonním svatým a židům, nebo znovuzrozením novozákonní církvi.

- ◆ *Když to tedy uslyšeli, upokojili se a začali slavit Boha se slovy: "Tedy i pohanům dal Bůh pokání k životu!"* (Skutky 11:18)

Nikdo nikdy nebude činit pokání, pakliže mu to nebude dáno Bohem!

- ◆ *Když potom chtěl jít do Acháje, bratři ho povzbudili a napsali učedníkům, aby ho přijali. A když tam přišel, velmi pomohl těm, kteří skrze Boží milost uvěřili.* (Skutky 18:27)

Víra je dar Boží milosti. Jestliže věříme, tak jen proto, že na nás byla vylita Boží milost. Bez regenerace věřit nechceme a ani nemůžeme.

- ◆ *Neboť jste spaseni milostí skrze víru, a to není z vás - je to Boží dar, ne na základě skutků, aby se nikdo nemohl chlubit.* (Efezským 2:8,9)

Víra není čin přirozeného člověka. Nemůže nikdy, nikdy být.

- ◆ *Neboť vám bylo pro Krista darováno, abyste v něj nejen věřili, ale také pro něho trpěli.* (Filipským 1:29)

Kdo věří v Krista jako Petr, i jemu byla jeho víra darována. Z Božího slova se nemůžeme vyvléci.

E. Evangelium zve z vnějšku ke spasení každého, kdo slyší nebo čte jeho dobrou novinu. Vnitřní povolání je poskytnuto Duchem svatým jen těm, kdo byli Otcem vyvolení a Synem vykoupení. Všeobecné vnější vyzvání evangelia může být a často je odmítnuto, protože starý přirozený člověk má jen na sebe soustředěné tužby. Zvláštní vnitřní povolání Duchem svatým nemůže a nikdy není odmítnuto, protože nověstvořený duchovní člověk již má nové, na Boha soustředěné tužby.

ZÁPAS O DUŠI 13

- ◆ *Když se však Bohu, který mě oddělil již v lůnu mé matky a povolal svou milostí, zalíbilo zjevit svého Syna ve mně, abych ho kázal mezi pohany, neporadil jsem se hned s tělem a krví. (Galatským 1:15,16)*

Duch svatý oddělil Pavla již před narozením. Že se Pavel stal apoštolem Pavlem není vůbec jeho osobní, ale Boží zásluha. Kdyby se Pavel radil sám se sebou, zda přijmout nebo nepřijmout spasení, rozhodně by šel svojí cestou, Krista by nepřijal, protože byl před svým znovuzrozením duchovně mrtev.

- ◆ *Ti budou bojovat s Beránkem, a Beránek nad nimi zvítězí - neboť je Pán pánů a Král králů - a s ním i jeho povolání, vyvolení a věrní. (Zjevení 17:14)*

Kdo je povolán vnitřním hlasem Ducha svatého, ten byl vyvolen a zůstane na věky věrný.

- ◆ *Vy jste však "vyvolený rod, královské kněžstvo, svatý národ, lid získaný k vlastnictví", abyste vyhlášovali ctnosti Toho, který vás povolal ze tmy do svého podivuhodného světla. (1 Petřův 2:9)*

Toto je jeden z nejkrásnějších veršů celé Bible. Jeho lid je urozený, královský, kněžský, svatý národ, vlastněný Bohem, ten, který byl vzkříšen z temné smrti do života Božího podivuhodného světla. Proč se Bůh nad námi hříšnými smiloval? Abychom dělali to, k čemu jsme byli stvořeni: abychom hlásali Boží ctnosti. **Jeho sláva je smyslem našeho bytí!**

- ◆ *A když maličko potrpíte, kéž vás Bůh veškeré milostí, jenž nás v Kristu Ježíši povolal do své věčné slávy, přivede k dokonalosti, upevní, posilní a ustanoví. (1 Petřův 5:10)*

Jeho lid musí dojít k cíli. Není udržován tělem a krví, ale samotným Bohem:

- ◆ *Nepotkala vás zkouška nad lidské síly. Bůh je věrný: nedopustí, abyste byli podrobena zkoušce, kterou byste nemohli vydržet, nýbrž se zkouškou vám připraví i východisko a dá vám sílu, abyste mohli obstát. (1 K 10:13)*

- ◆ *Vždyť on nás spasil a povolal svatým povoláním; ne podle našich skutků, ale podle vlastního předsevzetí a podle milosti, která nám byla dána v Kristu Ježíši před věčnými časy. (2 Timoteovi 1:9)*

On v nás nenalezl ani tu nejmenší ctnost, kterou bychom se mu mohli zalíbit, ani přirozenou víru nenalezl. On nás znovuzrodil podle vlastního předsevzetí a milosti, kterou nám dal na věčnosti. Bratři, chvějme se!

F. Spasení je pouze z milosti a je ho dosaženo výhradně skrze všemocnou Boží moc. Jeho moc nemůže zklamat.

- ◆ *Tak tomu bude s mým slovem, které vychází z mých úst: Nevrátí se ke mně s prázdnou, nýbrž vykoná, co chci, vykoná zdárně, k čemu jsem je poslal. (Izajáš 55:11)*

Hlásání Božího evangelia nevyjde nikdy na prázdno. Nemusí sice vždy spasit toho či onoho, ale vždy dosáhne toho, čeho chtěl Bůh dosáhnout. On nemůže nikdy prohrát. Jakékoliv naše svědectví dosáhne Božího záměru, i když se nám zdá, že jsme mluvili do větru.

- ◆ *Jan odpověděl: "Člověk nemůže přijmout nic, není-li mu to dáno z nebe." (Jan 3:27)*

Schopnost přijímat je dána z nebe. Radostná schopnost přijmout Krista jako svého Pána a Spasitele přichází jenom z nebe.

- ◆ *...poněvadž jsi mu dal moc nad veškerým tělem, aby všem těm, které jsi mu dal, dal věčný život. (Jan 17:2)*

Naše spasení, náš věčný život je zde jen proto, že nás Otec dal Synovi. Nic více, nic méně. Jak komentovat takovou pravdu?

- ◆ *Vždyť kdo tě činí zvláštním? A co máš, co jsi nedostal? A když jsi to dostal, proč se chlubíš, jako bys to nedostal? (1 Korintským 4:7)*

Kolikrát jsme si mysleli, že jsme dostali Boží milost, protože jsme svojí "svobodnou" vůlí (lépe - hříchem ztrocenou vůlí) uvěřili? Chlubili jsme se

14 ZÁPAS O DUŠI

vírou, kterou jsme dostali darem, jako bychom ji sami přijali, aby trošku slávy padlo i na nás...

◆ *A víme, že Boží Syn přišel a dal nám schopnost, abychom poznali toho pravého, a jsme v tom pravém, v jeho Synu Ježíši Kristu. On je ten pravý Bůh a věčný život.*
(1 Janův 5:20)

Poznat Ježíše, uvěřit, že je Kristus Boží Syn, není touha vycházející z nás, ale dar vycházející z Boží neodolatelné milosti.

Závěrem:

Někteří nyní asi namítáte, jestliže Boží povolání je 100% účinné a neodolatelné, potom jsou vyvolení jenom loutky. Cítíte se loutkou proto, že tělesně existujete, že jste byli stvořeni? Stejně se necítíte loutkou ani regenerované Boží dítě, které existuje duchovně, protože bylo znovustvořeno. Problém nevězí v tom, zda jsme loutkami nebo ne. Problém spočívá v tom, zda jsme nebo nejsme svobodní. Už jen z definice proměnného stvoření musí být naše svoboda podmíněna a určena naším Stvořitelem. Nejsme přece svébytní! Nejvyšší svoboda stvoření je, když dělá na 100% to, k čemu bylo stvořeno. Novězrozený je stvořen k oslavě Boha, k oslavě Pravdy a Spravedlnosti. Čím víc Jej oslavuje, tím je svobodnější.

◆ *Tu svobodu nám vydobyl Kristus. Stůjte proto pevně a nedejte si na sebe znovu vložit otrocké jho.*
(Galatským 5:1)

Na druhé straně, přirozený člověk je otrokem hříchu, protože chce a tím pádem musí hřešit. Přirozený člověk je svým způsobem loutkou i loutkářem. Bůh jej jenom svojí obecnou milostí od jeho sebeničícího samoloutkářství dočasně ochraňuje. Po soudu Bílého trůnu jim však Bůh dá svobodu bez praktického "omezení" tahat za vlastní nitky. Potom budou mít následující svobodu, tu, kterou dnes má přirozený člověk:

◆ *Když jste byli služebníky hříchu, měli jste svobodu od spravedlnosti.*
(Řimanům 6:20)

Neznovuzrozená stvoření mohou mít jen svobodu od spravedlnosti. Nemožou se svobodně a správně rozhodovat, protože spravedlnost vězí v Bohu, ne v nich. **Mít svobodu od spravedlnosti**, tj. **mít svobodu jen v hříchu, znamená být daleko od Pána**. Nejdál od Pána je peklo...

- Připravil -pst- Použitá literatura:

Mathison: "Dispensationalism Rightly Dividing People of God", D. N. Steele:

"The Five Points of Calvinism",

John Owen: "Life by His Death", R.C.

Sproul: "Chosen by God"

LIDSKÉ OTÁZKY

Skutečný problém s Boží svrchovaností z lidského hlediska není ten, že se toto učení jeví nesprávným, i když tu jsou problémy, jak se s ním intelektuálně vypořádat, ale spíš to, že se lidem tato zneklidňující a pokořující stránka Božího charakteru v zásadě nelíbí. Při povrchním pohledu bychom si mohli myslet, že lidé žijící uprostřed chaotické kultury svrchovanost uvítají. "Vždyť co může být lepší," mohli bychom argumentovat, "než vědět, že věci jsou opravdu pod kontrolou, navzdory vnějším okolnostem, a že Bůh může vše nakonec obrátit k dobrému?" Tento názor však nepočítá se základní lidskou vzpourou proti Bohu, která je patrna z našeho lidského úsilí po "samostatnosti" (autonomii).

Vzpouza je charakteristickým rysem lidstva již od úsvitu lidských dějin. Je však zvláště patrna v současné kultuře, jak na to ukazuje R. C. Sproul v Psychologii ateismu. Náš demokratický systém odmítá například všechnu monarchickou autoritu. Heslo americké války za nezávislost znělo: "Nesloužíme tu žádnému vladaři." I když dnes uplynulo více než dvě stě let, tento motiv v nás zůstává. "Vláda lidu" tak fakticky znamená "vládnou si sám"; anebo se tím myslí alespoň na vládu těch, kteří jsou v podstatě stejní jako já a se

ZÁPAS O DUŠI 15

mnou souhlasí. Bůh, legitimní král nad národy i nad všemi jednotlivci, je stále více vytlačován z veřejných institucí, zodpovědných za náš národní život. Ani církev není o mnoho lepší, jak Sproul také naznačuje. Často slyšíme zdůrazňovat "spasitelské" rysy Boha - jeho lásku, milosrdenství, dobrotivost a tak dále - ale důraz na jeho panství chybí. Tato deformace je patrna zvláště v evangelizaci. Výzva k pokání je v moderní praxi obvykle označuje jako "pozvání" a to člověk samozřejmě může buď přijmout, nebo odmítnout. Je nabízeno laskavě. Jen zřídka slyšíme, že je připomínán Boží suverénní požadavek pokání nebo jeho požadavek naprostého podřízení se autoritě Bohem ustanoveného krále, Ježíše Krista.

Dokonce i v teologii se dnes důraz v církevním zvěstování klade na osvobození. Někdy však se jedná také o osvobození od Boha, a nikoli jen od "utlačovatelských sociálních struktur", jak tomu říkají zastánci teologie osvobození. "Stručně řečeno," říká Sproul, "moderní 'osvobození' zahrnuje vzpuru proti svrchované Boží autoritě, když členové Církve a Státu spojují síly ve vzájemném činu kosmické zrady."

Základní důvod, proč lidé nemají rádi učení o Boží svrchovanosti, je ten, že svrchovaného Boha nechtějí. Chtějí být autonomní, chtějí si o všem rozhodovat sami. Bud' Boží existenci úplně popírají, t.j. popírají tuto vlastnost jeho existence, anebo Boha z nejrůznějších praktických důvodů ignorují.

Bezprostředním faktorem současného otřesu v souvislosti s autoritou je vliv evropského existencialismu prostřednictvím mužů, jako jsou Friedrich Nietzsche, Jean Paul Sartre, Albert Camus a Martin Heidegger. V jejich dílech je autonomie jednotlivce dominantním filosofickým ideálem, před nímž všechny jiné pojmy, včetně Boží existence, musí být odstraněny jako nedůležité. Sami sebe nacházíme teprve tehdy, když jsou odvržena všechna vnější

omezení svobody. Teprve když je Bůh eliminován, můžeme být vpravdě lidští. Ale funguje to? V Nietzscheho díle je ideální postavou "nadčlověk" (Übermensch neboli superman), ten, který si utváří své vlastní hodnoty a který není odpovědný nikomu než sobě. Avšak Nietzsche, tvůrce této filosofie, nezemřel jako svobodný člověk, ale jako vězeň své vlastní mysli v souvislosti s duševní chorobou. Filosofie existenciální autonomie je slepou uličkou, ba dokonce pohromou. A přece se jedná o dominantní filosofii naší doby. Bůh nás omezuje, proto musí být zapuzen - takový je tu názor. Je třeba proto odpovídat na otázky nikoli na základě božsky zjevené zásady správného oproti špatnému, ale na základě toho, co si jednatel nebo většina přeje. A někdy většina uvnitř jedné konkrétní části společnosti stojí v opozici k těm, kteří jsou v jiných částech.

Problém však nenastal až s existencialismem. Začalo to dlouho předtím - když satan v zahradě Eden oslovil první ženu a položil jí ďábelskou otázku: "Jakže, Bůh vám zakázal...?" a pak ji ujišťoval, že když neuposlechnou to, co Bůh řekl, budou - ona i její manžel - "jako Bůh znát dobré i zlé". "Jako Bůh" je klíčový výrok, protože znamená stát se autonomním. Bylo to pokušení nahradit Boha v jeho svrchovanosti, jak se o to satan sám pokusil již dříve.

Dostavily se výsledky, které had sliboval? Vůbec ne. Je pravda, že muž a žena se naučili rozlišovat mezi dobrem a zlem, ovšem převráceným způsobem. Učili se konáním zla. Ale nezískali svobodu, po níž toužili. Místo toho získali otrocké pouto k hříchu, od něhož pouze Pán Ježíš Kristus prostřednictvím své poslušnosti Otce byl schopen osvobodit je i nás. Lidská autonomie vedla k ukřižování Krista.

♦ *Srocují se králové země, vládcové se spolu umlouvají proti Hospodinu a pomazanému jeho: "Zpřetrháme jejich pouta, jejich provazy pryč odhodíme". (Žalm 2,23)*

16 ZÁPAS O DUŠI

Pravá svoboda přichází prostřednictvím ukřižování s Kristem, jak to naznačuje apoštol:

- ◆ *Jsem ukřižován spolu s Kristem, nežiji už já, ale žije ve mně Kristus. A život, který zde nyní žiji, žiji ve víře v Syna Božího, který si mne zamiloval a vydal sebe samého za mne.* (Ga 2, 19-20)

To je samozřejmě paradox, jak na to poukázali Augustin, Luther, Edwards, Pascal a další. Když se jednotlivci bouří proti Bohu, nedosahují svobody. Upadají do otrockých pout, protože vzpoura je hřích a hřích je tyranem. Na druhé straně, když se lidé Bohu podřizují tím, že se stanou jeho otroky, stanou se vpravdě svobodnými. Dosáhnou schopnosti stát se plně zvláštními, jedinečnými bytostmi, jaké Bůh stvořil a jaké je chtěl mít.

J.M. Boice, Základy křesťanské víry, str. 99 -100

JAK TO VIDÍM JÁ

Mám rád misionářské příběhy. Když slyším, co Bůh učinil a stále činí po celém světě, utvrzuje to moji víru.

Právě nedávno jsem se však setkal s "misionářským příběhem" jiného druhu. Vyprávěl mi ho Ken Wendling, jehož organizace vysílá křesťanské učitele angličtiny do zemí, které odmítají vpustit tradiční misionáře. Je to smutný příběh z letopisů církevních dějin o velkém pochybení církve, která nedovedla vhodně zareagovat na příležitost, kdy dveře byly otevřeny dokořán....

Psal se rok 1266 a místem, kde k událostem došlo, byla Mongolská říše, rozkládající se od Číny přes celou Asii. Panoval tam Kublajchán, vnuk litého Čingischána. Mladý chán uplatňoval jemnější mocenské prostředky a přál si, aby jeho říše byla založena na duchovních hodnotách. Chán se začal silně zajímat o učení malé skupiny

mongolských křesťanů. A tak vyslal do Evropy dva vyslance s touto žádostí: "Pošlete nám sto učitelů křesťanské víry." V Evropě však chánovi poslové našli jen dva učitele, kteří byli ochotni vydat se do Číny. Ale naneštěstí, jejich mise nikdy nebyla dokonána. Když se na cestě ocitli před hrozně a drsně vyhlížejícími vrchy Himalájí, obrátili se nazpět. Chánova žádost o sto učitelů nebyla nikdy vyslyšena. Dějiny nás dále učí, že chán pověřil buddhistické mnichy, aby šířili svoji víru mezi lidem. Toto rozhodnutí položilo základy pro kulturu a náboženský život novověké Číny.

Dnes nám zbývá jen se ptát jednou z největších otázek dějin, co kdyby... Byla by Čína křesťanskou zemí, kdyby se tehdy našlo sto učitelů pro misi, připravených nést evangelium Ježíše Krista?

Nemůžeme se vrátit a opravit dějiny. Ale můžeme zajistit, aby se tato chyba znovu neopakovala. V současnosti země dříve uzavřené evangeliu umožňují křesťanům překračovat jejich hranice. Kupříkladu Rusko nám umožňuje účastnit se školní výuky skrze službu CoMission. Je to ohromující, když pomyslíme, že ve školách byl promítán film Ježíš a děti se mohly učit o Kristově životě. Také Čína otevírá dveře pro učitele angličtiny. Je to úžasná příležitost pro křesťany, odejít do Číny - do téže země, které jsme nevěnovali pozornost, když jsme byli pozváni Kublajchánem před více než 700 lety.

Už jsi někdy řekl Bohu, že jsi připraven na cokoli, co si on přeje, aby bylo vykonáno na misijním poli? Naším nejvyšším cílem v životě je být ve shodě s jeho vůlí. Možná nikdy neskončíš někde daleko na misijním poli, ale důležité je, aby ses stal hotovým jít. Udělej si čas na to, abys Bohu řekl: "*Jsem zcela tvůj. Půjdu, kam budeš chtít, abych šel. Udělám, co budeš chtít, abych udělal.*"

Morris Dirks

ZÁPAS O DUŠI 17

① Křesťanství v Mongolsku

(Palmcroft, AZ) - Víte, že v r. 1989 byli v celém Mongolsku známi pouze tři křesťané? Dnes je jich více než 20 tisíc! Díky tomu vznikla obrovská potřeba následné práce, vyučování, vedení a praktické pomoci pro rozvoj práce a služby v nových sborech pro první generaci věřících. Bůh může oslovit i vás, aby se naplnila tato úžasná potřeba!

① Pomocník církve

Vzpomínám, jak jsem byl šokován, když jsem před několika léty mluvil v jednom velkém sboru v západní Kanadě. Představil jsem vizi Wycliffovy světové misie a překladu Bible a vyzval jsem církve k účasti na tomto programu. Když jsem usedl, pastor přistoupil ke kazatelně a tiše tu stál se skloněnou hlavou. Pak pohlédl na posluchače a procítěným hlasem řekl: "*Je to fantastická práce. Překlad Bible je základem každé evangelizace a dalšího rozvoje církve. Něco pro to musíme udělat. Vím, dosud jsme pro to neudělali nic, měli bychom udělat další sbírku.*" Svolal starší, kteří měli službu, a uzavřel své konstatování slovy: "*Tímto chceme pomoci Wycliffovi.*"

Nemohl jsem uvěřit svým uším! Šlo o velice váženého pastora velkého sboru a on si myslel, že církve je tu proto, aby pomáhala Wycliffovi v práci. Ale tak to přece není! Chtěl jsem vyskočit a zvolat: "*Počkat! Děláte to špatně! Vy, místní církve, jste Bohu zodpovědny za světovou misii. Wycliffe je tu proto, aby pomohl vám! Ne vy máte pomáhat nám!*" Nevyskočil jsem - a později mi byla předána největší ofěra, jakou jsem kdy dostal. Ale ani tím nebylo ztlumeno mé předsevzetí, že již nikdy nebudu v církvi mluvit tak, aby nebylo jasné, kdo je komu zodpovědný a kdo komu pomáhá.

Vlastně jsem ani neměl být tolik překvapen. Konec konců jsem vždy velmi dobře věděl, že Wycliffe a všechny ostatní mimocírkevní organizace vznikly proto, že církve během posledních

100 let nedostála svým závazkům a nebrala svoji zodpovědnost za zahraniční misii vážně. Bůh vždy znovu a znovu vzbuzoval u svých lidí touhu po poslušnosti vůči Velkému poslání a budování Jeho Království v celém světě. Když se ale tyto lidé obraceli na vedoucí církevní představitele a předkládali jim svoji vizi světové misie v nejdlejších koutech světa anebo jim předkládali unikátní, ale základní službu, jakou je překlad Bible, dostalo se jim chladného odmítnutí. Misijní a jiné mimocírkevní organizace byly nuceny budovat svoji vlastní modlitebni a finanční základnu na bázi darů jednotlivců a místních sborů. Převzaly zodpovědnost za zanedbanou světovou misii. Ale Boží plán se nezměnil. Sláva Bohu, mnohé místní sbory a některé celé denominace si začínají uvědomovat skutečnost, že církve - nikoli jenom misijní organizace - jsou zodpovědny za světovou evangelizaci a získávání nových učedníků.

- Překlad V.S. -

JDĚTE KE VŠEM NÁRODŮM ...

♦ *Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky ... (Mat. 28,19)*

Stav realizace úkolu

Od okamžiku uložení tohoto příkazu uplynulo už 20 století. Jak bylo plněno do naší doby? Zůstaly ještě nějaké úkoly pro naši generaci?

V současnosti žije na světě asi 6 miliard lidí, hovořících asi 6 700 jazyky. Z nich asi 360 má úplný překlad Bible, dalších asi 910 má úplný překlad N. Zákona, dalších 930 překlad části N. Zákona. Tak je evangelium dostupné asi v 2 200 jazycích. To také znamená, že více než 4 000 jazyků nemá přístup k Božímu Slovu. Ve většině případů tyto jazyky ještě nemají psanou formu (podle SIL United Kingdom).

A tak úkol, jenž stojí před misionáři, nesestává jen z vlastního přeložení

18 ZÁPAS O DUŠI

Bible, ale zahrnuje i práci alfabetizační, tj. vytvoření abecedy pro každý z těchto jazyků tak, aby získaly psanou formu. Aby přeložené Boží Slovo mohlo být čteno, je třeba dále naučit lidi číst a psát. Navíc je zapotřebí modliteb, aby lidé chtěli a mohli je číst, aby Boží Slovo nezůstalo pro ně uzamčenou knihou.

① Rychlost realizace

Rychlost uskutečňování nových překladů neuvěřitelně roste. Do konce 18. století byla Bible dostupná v 66 jazycích. V 19. století byla přeložena do dalších 400 jazyků.

Ve 20. století bylo uskutečněno nebo zahájeno 1800 překladů, přičemž od roku 1950 bylo uskutečněno více překladů, než v celém období dějin. Na vlastní oči vidíme, že už za života naší generace se může naplnit proroctví o hlásání evangelia všem národům.

① Boží slovo ve 2 212 jazycích

(RT) Bible, alespoň její části, byly přeloženy do více než jedné třetiny všech světových jazyků. Z šesti a půl tisíce jazyků je to 2 212, jak oznámila Jednotná Biblická Společnost (the United Bible Society). V roce 1998 byly připraveny tři kompletní překlady Bible pro Baoule věřící na Pobřeží slonoviny, pro Konkomba v Ghaně a Kirgizský překlad pro Kirgizii. Čtyři překlady Nového zákona byly dokončeny pro Ari v Etiopii, Siriano v Kolumbii, Loozime v Kamrunu a Tipperah v Bangladéši.

① Magnetofonové kazety přinášejí zvěst evangelia kočovným kmenům v Keni

(MNN) - Nahraná biblická poselství jsou používána k dosažení nové skupiny lidí v Keni. **Daasanchové** jsou skupina kočovných lidí ze severu země. Misionáři z **organizace SIM** slaví úspěch v mnoha vesnicích, kde se denně schází lidé, aby mohli poslouchat kazety s četbou Bible v jejich vlastním jazyce. Věřící **Daasanchové** jsou nyní sko-

leni a budou vysláni jako svědci do ostatních vesnic. Představitelé **organizace SIM** dodávají, že lidé přicházejí ke Kristu a mnoho jich roste ve víře.

① Televizní seriál v Indii sledují miliony lidí

(RT) Televizní seriál o podoběstvích Ježíše sleduje v Indii každý týden 7 milionů diváků. Dayasagar, což znamená Oceán milosti, je vysílán v půlhodinových epizodách každou neděli na kanálu DD8, který je regionální televizí ve státě Andhra Pradesh. Během dvou let má být odvysíláno 104 dílů na pokračování. Indická verze je hrána a režírována Indý a je dabována a upravena do jazyka Telugu. *"Dostáváme denně stovky dopisů od diváků, kteří se chtějí dozvědět více o Ježíši,"* říká John Gilman, zakladatel a prezident společnosti Dayspring. Společnost také natočila televizní seriál o životě Ježíše Krista, který byl vysílán každé sobotní ráno v letech 1997 a 1998 v jazyku **Hindi**.

① Radio je mocný nástroj rozsévání evangelia v ještě nezasažených oblastech Afriky

(CDN) - Rada mezinárodní misie "Jižních baptistů" z Richmondu ve státě Virginia referuje o moci rozhlasu jako nástroje rozsévání semínek evangelia tam, kde není přítomna žádná misie. Podle této zprávy má německá křesťanská organizace rozhlasovou stanici v ugandské Arue, která leží několik mil od hranice s Demokratickou republikou Kongo (bývalý Zair). Ze svého prozatímního zařízení již vysílá v angličtině a několika jazycích používaných na území Ugandy a Konžské republiky. V současné době je její vysílání zachytitelné do 120 mil směrem do Konga. V této oblasti se nachází několik ještě nezasažených kmenů. Ti, kteří řídí práci na rozhlasové stanici, nedávno sdělili Radě mezinárodní misie, že by uvítali programovou skladbu, která by zasáhla zatím nezasažené kmeny v Kongu.

ZÁPAS O DUŠI 19

Tato rada požádala o modlitby za někoho zkušeného v **mediálních službách**, kdo by odpověděl na Boží povolání, aby šel do Aruy pracovat na rozhlasových pořadech šířících evangelium pro tyto kmeny.

- připravila - kas -

POSLEDNÍ DAR

Rád bych se s vámi podělil o zvláštní zkušenost minulých dnů. Asi před deseti lety na Evropské konferenci HCJB v Anglii s námi Ron Cline sdílel svědectví o požehnání podpory modliteb partnerů. Jeho svědectví se mně hluboce dotklo. Rozhodl jsem se, že i já si najdu dva nebo tři přátele, kteří by se modlili za moji práci a rodinu, a to velmi osobně. Našel jsem čtyři křesťany, kteří se zavázali, že se budou pravidelně modlit.

V září mi jeden z nich volal. Řekl, že má nějaké peníze, které by chtěl investovat do "high-tech" vybavení pro francouzskou část Afriky. Předložil jsem mu technickou dokumentaci pro projekt pro Západní Afriku. Za několik týdnů mi volal, že má o tento projekt zájem. Sešli jsme se ve čtvrtek 14. října u nás v kanceláři. Znovu jsem mu předložil dokumentaci pro "Dalet systém" pro francouzské vysílání. Příští den přišel tento vitální devětaosmdesátiletý muž znovu do kanceláře, ale právě jsem tam nebyl. Rozhodl se, že na mě počká, a zatím navštívil moji matku, která bydlí hned vedle kanceláře. Tam jsme se asi za hodinu setkali. Přinesl peníze a řekl, abych je použil podle vlastního uvážení. Když jsem mu řekl, že zítra ráno odjíždím, rozhodl se, že půjde na poštu převést celý obnos na účet HCJB sám. Za dvě hodiny jsem dostal zprávu, že cestou na poštu měl srdeční příhodu a zemřel. Jeho příbuzný odnesl peníze na poštu a dokončil započaté rozhodnutí. Pro mne to byla zvláštní zkušenost. Zdá se, že to byl poslední úkol, jímž byl můj partner v modlitbách pově-

řen. Třináct tisíc dolarů jsem rozdělil následujícím způsobem: polovina částky šla na výuku Rozhlasové přípravy pořadů a druhá na systém "Dalet" pro francouzskou jazykovou službu. Není to dobrá novina? Sláva patří našemu Pánu.

- Hans Zollinger - HCJB Švýcarsko -

MAORSKÉ VZPOMÍNKY NA STVOŘITELE

Maorští obyvatelé Nového Zélandu mají bohaté dědictví. Jejich kultura obsahuje víru, která vydává svědectví biblické zprávě o Božím charakteru.

Maorové se začali na Novém Zélandě usazovat zhruba před tisíci lety, kdy se sem přeplavili z Polynésie. Mnoho důkazů podporuje teorii, že Maori i ostatní polynéské národy pocházejí původem z Asie. Tak například existuje mnoho podobností v řeči (zvláště s jazyky v Malajsii a Indonésii) a také v keramice, nástrojích, jídle a náboženství.

Když přišli Evropané do země Aotearoa (maorský název pro Nový Zéland, jenž znamená "Země dlouhého bílého oblaku"), přinesli bezděky s sebou nemoci a novou kulturu, které měly pro Maory vážné následky. Během několika desetiletí se z velkého a hrdého maorského národa stal malý národ, který ztratil mnoho svých zvyků a tradic.

Na přelomu století se o ztracené tradice velmi zajímal Elsdon Best, antropolog samouk. Rozhodl se žít mezi kmeny na východním pobřeží Severního ostrova. Získal mezi nimi přátele a zaznamenal jejich tradice, náboženství a zvyky.

Maorové měli velikou úctu k poznání, takže své poznání, stejně jako mnoho jiných asijských národů, nesepisovali - nejspíš proto, že je považovali za velmi posvátné. Protože bylo toto poznání považováno za tabu (t.j. velmi posvátné nebo důvěrné), bylo předává-

20 ZÁPAS O DUŠI

no verbálně z generace na generaci, aniž by doznalo změn.

Maoři byli schopni naučit se z paměti obrovské množství poznatků. To bylo demonstrováno v minulém století, když jeden kmenový náčelník přednesl své nároky pozemkové komisi. Byl schopen sledovat svůj rodokmen o 34 generací zpět, včetně detailů, jež se týkaly zaměstňování jednotlivců nebo mezikmenových sňatků. Jeho rodokmen obsahoval více než 1 400 jmen.

Elsdon Best byl ohromen ústní tradicí, kterou shromáždil jeden kmenový kněz. Napsal, že Maoři mají legendy, jež se týkají Evy a hada a stvoření první lidské bytosti na zemi.

Nejvíce ohromující tradicí bylo vědomí Nejvyšší bytosti. Toto poznání bylo považováno za tak velké tabu, že je směli znát pouze nejvyšší kněží a někteří kmenoví náčelníci.

Toto poznání bylo chráněno v první řadě před Evropany, patrně proto, že Boží jméno bylo často některými lidmi z jejich řad vyslovováno bez respektu jako kletba. Kněží tak dospěli k závěru, že se nemůže jednat o tutéž Bytost, a proto o ní prvními misionářům neříkali.

Kněží měli poznání Nejvyšší bytosti jménem *Io* (vyslovuje se: *íor*). *Io* má více než 12 titulů, každý charakterizuje jednu jeho vlastnost:

Io nui - *Io*, Nejvyšší. Větší než všichni ostatní bohové.

Io roa - *Io*, věčný. Jeho bytost je věčná, nikdy nezemře.

Io matua - *Io*, rodič. On je původcem nebe, světů, mraků, živočichů, vesmíru atd. Je nade vším a je původcem všech věcí včetně člověka.

Io matua te kore - *Io*, ten, který nemá rodiče. Nemá počátek, nemá bratry ani sestry atd.

Io take take - *Io*, prvotní, původce. *Io* je stálý a trvalý.

Io matangaro - *Io*, skrytá tvář. Nikdo a nic z jeho stvoření ho nemůže spatřit.

Io matanui - *Io*, mnohooký. Vidí a sleduje všechny věci.

Io te toi o nga rangi - *Io*, koruna nebes. On je nejvyšší z 12 nebes, nad ním nikdo není.

Io te wananga - *Io*, pramen poznání.

Io te pukenga - *Io*, zdroj všeho myšlení.

Io mataaho - *Io*, zářící.

Io te whiwhia - *Io*, dárce všeho.

Dnes je *Io* mezi maorským lidem obecně znám, ačkoliv mnozí ještě nepoznali, že *Io* a Bůh Bible jsou totožní.

Některé skupiny své tradice během let ztratily, ale jiné, jako například Maoři, je zachovaly buď ve své kultuře, nebo v jiné formě. Ve skutečnosti je na světě mnoho set národních památek a legend, které jasně odkazují k událostem Genesis - ke zprávě o stvoření, k potopě, stavbě věže v Babel a ke zmatení jazyků¹.

Slova, která řekl apoštol Pavel lidem v Lystře, byla výstižná: Bůh nepřestal mezi národy dosvědčovat sám sebe.

¹ To se ostatně dá očekávat vzhledem k tomu, že všichni pocházejí z lidí, kteří tyto události znali. V případě pozdějších biblických událostí (jako například Mojžíšův přechod Rudého moře) už ovšem nemůžeme očekávat, že budou v proubežích po celé zemi rozptýlených národů obsaženy, protože po událostech v Babel již jednotná kultura neexistovala.

Peter Dennis, autor je středoškolský učitel matematiky, chemie a fyziky Creation ex nihilo, ročník 18, 1996, č. 4, s.22-23 - přeložil Robert Hart

MŮJ PŘÍBĚH

Minulou sobotu jsme společně s manželkou viděli film **Všichni moji blízcí**. Pro většinu diváků je to pravděpodobně dojemný příběh, ale pro mne je to můj příběh.

Narodil jsem se v Králově Poli v Brně v roce 1931. Můj otec měl obchod. Když mi byly tři roky, já a můj bratr jsme nějakou dobu zůstali v jiné rodině. Když jsme se vrátili domů, moji rodiče byli rozvedeni. Matka měla nového manžela

ZÁPAS O DUŠI 21

a společně jsme začali žít na novém místě, na zámku v Těšanech u Brna. Přijíždělo k nám mnoho návštěv a také příbuzní byli častými hosty. Byli jsme obklopeni služebnictvem, kteří pro nás udělali vše a život byl velmi příjemný.

Jednoho dne, když jsem se vracel z procházky do vesnice, uviděl jsem v příkopě před zámkem tank s hákovým křížem. V kanceláři bylo plno lidí a potom s námi žilo několik mužů v nacistických uniformách. To bylo před tím, než přijelo mnoho dalších. Pamatuji si, jak vojáci projížděli na motocyklech se sajdkárami ulicemi sem a tam. Měli dřevěné palice a jak jen mohli někoho uhit, udělali to.

Jednou jsem byl s maminkou v Brně. Byli jsme blízko divadla. Viděl jsem pochodující vojáky, kteří sráželi ostatní lidi k zemi. Maminka mne rychle odvedla ke strážím, které měly šavle a stály poblíž divadla. Byl jsem rád, že stojím v bezpečí vedle jednoho strážce.

Sestra mého nevlastního otce a její rodina, Mandloví, přijeli z Vídně, aby s námi zůstali delší dobu. Navštěvovali nás často, ale tenkrát jsem nevěděl, že čekají na povolení k vystěhování do Austrálie. Přesvědčili i moje rodiče, aby požádali o vystěhování. Myslím, že to byla doba, kdy šlo o můj odjezd do Anglie. Právě v této době moje matka začala chodit do Evangelického kostela v Nikolčicích. Obvykle mě a mého bratra brala sebou. Věřím, že to byl právě kazatel tohoto sboru, kdo pomáhal navázat spojení s Českým trustem a Skotskou církví, která měla podíl na umístění dětí, které byly vyvezeny do Anglie. Moje matka mi vysvětlila, že pojedou na krátkou dobu a že se vrátím domů, jak jen se změní situace. Před odjezdem byla s námi několik dní švadlena a připravovala pro mne oblečení. Také k nám přišel překladatel a připravil překlad rodného listu a ověření všech dokumentů. Mezi jinými byl vystaven i církevní doklad, že Františka Hochbergová a její nezletilý syn Tomáš Herman Graumann osobně požádali

o členství ve sboru Církve evangelické.

Před odjezdem mě náš šofér, Karel A., odvezl do Brna, abych mohl být ještě jeden den s otcem. Jeho obchod a obuvnická dílna byly obrovské. Obchod byl plný německých důstojníků, kteří si objednávali ručně šité boty na míru. Ten den jsem ještě navštívil několik otcových příbuzných v Brně. Potom mě matka a babička odvezly do Prahy se dvěma kufry a batohem plným jídla na cestu. Společně jsme navštívili několik zajímavých míst a večer jsme odešli na Hlavní nádraží. Kolem krku jsem měl velkou ceduli a kartu Britského výboru dětí. Vlak byl plný dětí a pro nás to byla vzrušující chvíle. Zřejmě nikdo z nás si neuvědomoval finalitu tohoto okamžiku a této cesty.

Druhého srpna 1939 jsem dostal povolení, abych vystoupil v Harwich, pod podmínkou, že nepřijmu placenou ani neplacenou práci, dokud budu v U.K. Tehdy mně bylo 8 let.

Z Harwiche jsem jel vlakem do Selkirku, kam jsem byl umístěn s dalšími židovskými dětmi do dřívějšího útulku dětí, teď židovských dětí čekajících na umístění. Děti postupně odcházely jedno po druhém do skotských rodin. Já jsem byl přijat do domova slečny Carson v Obanu. Když už jsem se trochu naučil anglicky, setkal jsem se v sousední vesnici s evangelistou dětské misie. Tato práce byla součástí tiskové misie, která pořádala řadu dětských setkání. Během jednoho setkání v květnu 1940 jsem pozval Pána Ježíše do svého srdce, aby se stal Pánem mého života. Použil jsem k tomu slova písně evangelisty Hudsona Pope, kterou nás naučil:

*Do mého srdce, do mého srdce,
přijď do mého srdce, Pane Ježíši,
přijď dnes, přijď a zůstaň se mnou,
přijď do mého srdce, Pane Ježíši.*

Několika příbuzným se podařilo z Československa odjet. Někteří věděli, kde se kdo nachází. Já jsem měl kontakt jen se sestřenicí mé matky, Pavlínou C., která byla učitelkou v Londýně. Pa-

22 ZÁPAS O DUŠI

matuji se, že své povolání nenáviděla a trápily ji bolesti z artrózy. Právě ona mi pomohla navázat kontakt s několika žijícími příbuznými.

Prostřednictvím Federace židovských obcí jsem se dozvěděl, že moje matka a bratr zemřeli v Soboru 9.5.1942, můj nevlastní otec, Julius Hochberg, zahynul v Majdanku 9.5.1942. Další zahynuli v Treblince, Osvětimi a Terezíně.

Když jsem viděl povolení k vystěhování mojí rodiny do Austrálie, zůstávám v údivu, jak Bůh změnil okolnosti mého života. Přemýšlím o tom, jak by vypadal náš život, kdybychom skončili v Austrálii.

Krátce po sametové revoluci jsem dostal dopis od bratrance Honzy H.. Babiččin dům v Brně byl navrácen rodině. Po krátké návštěvě příbuzných jsem se rozhodl odejít do předčasné penze a vrátit se do země, kde jsem se narodil. Náš syn Dan a jeho manželka s námi navštívili Těšany, poznali Věru H., která nám představila své rodiče a tetu jejího otce, která pracovala pro naši rodinu na zámku. Navštívil jsem Josefa Ch. a jeho obchod. Když paní Marie A. slyšela o naší návštěvě, vzkázala, abych ji určitě navštívil. Mezi jinými mi předala rodinné fotografie, které byly uschovány za obrazem na zdi celých 53 let. Až potud Tomovo vyprávění.

Dnes Tom a jeho manželka Carolyn žijí v České republice a vyučují angličtinu na základních školách. Vyprávění o osudech židovských dětí a Božích cestách není nikdy úplné, ale o to zajímavější jsou doplňující informace.

Kdo byla slečna Carson? Žena, která se vrátila do Skotska z Palestiny, aby se starala o svého stárnoucího otce. Když zemřel, chtěla se znovu vrátit do Palestiny, ale válka byla na spadnutí a již to nebylo možné. Proto se přihlásila, že k sobě přijme dvě dívky. Dívek se nedočkala, a tak nejdříve přijala Toma a po krátké době ještě jednoho chlapce, také Tomáše. Ten byl

z Plzně. Žil nějakou dobu ve Skotsku, později odejel do Londýna, kde se setkal se svou matkou a pak prožil čtyři roky na internátní škole ve Wallesu. Po válce se Tom Schlessinger vrátil s matkou domů, ale krátce nato z Republiky utekl. Usadil se v Tasmánii a dodnes tam žije.

Tom ve Skotsku studoval na Biblické škole zdravotnický obor a stal se z něj zdravotní bratr. V r. 1958 odjel na Filipíny, kde pracoval jako misionář v Old China Inland Mission. Tam se seznámil s Američankou, svou budoucí manželkou. V roce 1962 se vzali a zůstali na Filipínách jako misionáři další čtyři roky. V roce 1966 společně přijeli do USA. V r. 1967 adoptovali dvě tříměsíční děti. Ani ne do roka se jim narodil vlastní syn a o dva roky později další syn. V Americe vychovali čtyři děti. Oba pracovali ve zdravotnictví a byli aktivními členy křesťanských církví. Po sametové revoluci přijeli do Československa, aby se namísto penzijního odpočinku vrátili k misijní práci. Věnují se evangelizaci, především dětí, a pomáhají místním sborům. Zůstává ale jeden nevyřešený problém - Tomův pobyt. Ačkoliv se zde narodil a jeho rodina zahynula v koncentračním táboře, žije v republice jako cizinec, rok co rok si musí obnovovat povolení k pobytu, a nemůže získat české občanství, i když je dnes možné být nositelem dvojího občanství, protože nemluví česky. Díky Bohu, že nebeské občanství nezískáváme na základě národnosti ani znalosti jazyků.

- připravila kas -

Naše plány, úspěchy a vše čeho jsme v životě dosáhli, bývají někdy zničeny nečekanými životními bouřkami. Když se něco takového stane, prožíváme zklamání, ničemu nerozumíme a ptáme se proč máme trpět? Ale je to Pán Bůh, kdo dovolí, aby byly lidské plány a sny zničeny, protože má pro nás připraveno něco lepšího. Důvěřujme Jeho moudrosti.

TŘI MESIÁŠSKÉ ZÁZRAKY

II. DRUHÝ MESIÁŠSKÝ ZÁZRAK

Uzdravení posedlého démonem němoty

A. Úvod

V době mezi prvním a druhým mesiášským zázrakem zkoumali vůdcové Izraele případ Ježíše Krista. Ať šel kamkoliv, sledovali, co dělá, a ustavičně se ho na něco vyptávali. Vedení se dovědělo několik informací. Nejdůležitější z nich bylo, že Ježíš nebyl zastánce farizejského judaismu. Neuznal farizeje za nejvyšší autoritu. Jeho učení a farizejský výklad Mojžišových zákonů si protiřečily. V kázání na hoře to zaznělo dokonce dvakrát: 1. jak důležité je správně pochopit spravedlnost v Mojžišově zákoně, 2. jaká forma spravedlnosti je podmínkou vstupu do Božího království.

B. Uzdravení posedlého démonem němoty

Okolnosti druhého mesiášského zázraku jsou zaznamenány ve dvou evangeliích: podle Matouše 12,22-37 a podle Marka 3,19-30.

- ◆ *Když to uslyšeli jeho příbuzní, vyšli, aby se ho zmocnili, neboť říkali: "Pomátl se." (Mk 3,21)*

Evangelista se tu zaobírá jedním z vrcholných bodů služby a všeobecného uznání v životě Pána Ježíše. Dokonce i Jeho příbuzní viděli, že ho musí chránit před ním samým. Podle nich Jeho horlivost hraničila s pomatením.

- ◆ *Zákoníci, kteří přišli z Jeruzaléma, říkali: "Je posedlý belzebulem. Ve jménu knížete démonů vyhání demony." (Mk 3,22)*

I když se to stalo v Galileji, vyšetřoval Ježíše jeruzalémský vyslanec. Nakonec sanhedrin rozhodl o Ježíšově mesiášství. Pomohla jim událost, o níž čteme v Mt 12,22:

- ◆ *Tehdy k němu přivedli posedlého, který byl slepý a němý; a uzdravil ho, takže ten němý mluvil i viděl.*

Tento text je důkazem, že Ježíš vyhnal z člověka démona, který mu způsobil slepotu a hluchotu. Vyhánění démonů nebyla v té době u Židů neobvyklá událost. Dokázali to farizeové, rabíni i jejich následovníci. V rabínském judaismu probíhalo vyhánění démonů podle zvláštního rituálu, který se skládal ze tří etap. Vyháněč nejprve navázal kontakt s démonem. Když démon mluví, používá řečové ústrojí posedlého člověka. V druhé fázi se měl vyháněč dozvědět jméno démona; jen tak mohl v poslední fázi démona vyhnat. I Pán Ježíš postupoval tímto židovským způsobem. Například v Markově evangeliu 5,9 čteme: *A zeptal se ho: "Jaké je tvé jméno?" Odpověděl: "Mé jméno je 'legie', poněvadž je nás mnoho."* Byl to jeden z těch druhů démonů, proti kterým byl židovský způsob vyhánění bezmocný. Dalším byl démon němoty. Posedlý nemohl mluvit, takže nebylo možné navázat s démonem kontakt a dozvědět se jeho jméno - judaismus byl tudíž bezmocný. Rabíni učili, že takového démona bude moci vyhnat jedině Mesiáš. A Pán Ježíš to udělal. To byl druhý ze tří mesiášských zázraků. Jedním z účelů zázraku bylo vyvolat v davu Židů otázku:

- ◆ *Zástupy žasly a říkaly: "Není to Syn Davidův?" (Mt 12,23)*

Není to Mesiáš Židů? Činil přesně to, o čem se každý Žid už od dětství učil, že to bude činit Mesiáš. Pán Ježíš vyhnal i jiné demony, ale ještě nikdy si nepoložili tuto otázku. Nyní, když šlo o démona němoty, věděli podle učení rabínů, že jde o mesiášský zázrak. Jenže židovský dav měl sklon následovat vůdce. Kam šli vůdcové, tam je určitě následoval zástup. Ze Starého zákona víme, že když král konal podle Boží vůle, lid ho následoval. Ale i tehdy, když král podle Boží vůle nečinil, byl lidem následován. Tak je to i dnes. Když věřící Židé vydají svědectví o své víře v Pána Ježíše svým známým, dostanou otázku: "Pokud je Ježíš Mesiáš, jak je možné, že rabíni v Něj nevěří?"

24 ZÁPAS O DUŠI

V novozákonní době byl rabínský judaismus velmi populární. Proto bylo následování vůdců přirozené. A tak i když si Židé položili otázku, zda Ježíš je, nebo není Mesiáš, nebyli ochotni si na ni sami odpovědět. Čekali na své vůdce, aby rozhodli za ně.

C. Reakce Židů

Na základě druhého mesiášského zázraku a zvědavosti davu si židovští vůdcové uvědomili nutnost zaujmout konečné stanovisko k Ježíšovu mesiášství. Měli dvě možnosti. Na základě důkazů mohli vyhlásit, že Ježíš je Mesiáš, anebo ho odmítnout. Pokud by se rozhodli pro druhou možnost, museli by vysvětlit, jak je možné, že Ježíš učinil zázraky, o nichž sami učili, že je bude činit pouze Mesiáš. Proto se rozhodli pro takovéto řešení:

◆ *Když to slyšeli farizeové, řekli: "On nevyhání demony jinak, než ve jménu Belzebula, knížete démonů." (Mt 12,24)*

A tak definitivně odmítli Ježíše jako Mesiáše. Aby vysvětlili zástupu, jak mohl tyto zázraky učinit, tvrdili, že je sám posedlý demony, a to ne ledajakými, ale samotným Belzeblem, vládcem démonů. Jméno Belzebul vzniklo kombinací dvou hebrejských slov, která znamenají Pán much. Na tom založili odmítnutí Ježíšova mesiášství. Nemůže být Mesiáš, když je sám posedlý. Na první mesiášský zázrak reagovali zkoumáním, na druhý odmítnutím. Toto stanovisko izraelských vůdců položilo základy krvavé historie Izraele na následujících 2 000 let.

D. Soud

Ježíš na obvinění reagoval nejprve vysvětlením. Předložil čtyři argumenty (Mt 12,25-29):

1. *Nemůže být pravda, že spolupracuje s Belzeblem, protože to by znamenalo rozdělení Satanova království;*
2. *I farizeové věděli, že vyhánění démonů je darem milosti, který pochází od Ducha svatého, a dokážou to i jejich následovníci - kromě vyhnání ducha němoty;*

3. *Tento zázrak potvrdil Jeho práva a poselství;*

4. *Dokázal, že je silnější než Satan, takže nemůže být jeho služebníkem.*

Druhou reakcí byl soud (Mt 12,30-37). Ježíš vyhlásil, že toto pokolení má neodpustitelný hřích, a to hřích proti Duchu svatému. Tím, že ho charakterizoval jako neodpustitelný, vyřkl nad tímto pokolením soud. A ten nebylo možno zmírnit. Naplnil se o 40 let později, v roce 70 po Kristu, když byl zbořen jeruzalémský chrám i celé město.

Co vlastně tento neodpustitelný hřích znamená? Nejde o hřích jednotlivce, ale o hřích celého pokolení. Dopustili se ho lidé žijící v době Pána Ježíše, ale nepřenesl se na budoucí židovská pokolení. Neodpustitelným hříchem bylo to, že na základě obvinění z posedlosti demony Izrael jako národ odmítl Ježíše Krista, když byl ještě mezi nimi.

Byl to hřích pokolení, nikoliv jednotlivce, byli jednotlivci, kteří tomuto soudu unikli (například apoštol Pavel). Nejde o hřích, který může spáchat kdokoli i dnes. V tomto případě je Bible velmi důsledná. Bůh odpustí každému, kdo k němu přijde v pokání skrze Pána Ježíše, bez ohledu na to, jaký hřích spáchal. Bůh odpustí každému, kdo k Němu přistupuje ve víře v Pána Ježíše jako Mesiáše. Ale národu a jeho pokolení jako celku Bůh tento hřích odpustit nemohl.

V další části naší studie se budeme střetávat s výrazem **toto pokolení**, které zhřešilo zvláštním hříchem. To znamená, že pokolení žijící v době Ježíše Krista bylo odsouzeno. Jak jsme již vzpomněli, tento soud se naplnil v roce 70 po Kristu zbořením chrámu a Jeruzaléma. Mesiášské židovské království nebylo vybudováno.

Farizeové svůj útok zopakovali:

◆ *Tehdy mu na to řekli někteří ze zákoníků a farizeů: "Mistře, chceme od tebe vidět znamení." (Mt 12,38)*

Žádali od Ježíše další znamení, jako by už dostatečně svoje mesiášství nedo-

ZÁPAS O DUŠI 25

kázal. Od začátku své služby učinil mnoho různých zázraků, včetně těch, které sami farizeové označili za mesiášské, a přesto mu odmítli přiznat mesiášská práva. Proto Ježíš řekl, že nedostanou znamení kromě znamení Jonášova, což bylo předpověděním zmrtvýchvstání. Pravda, Pán Ježíš i po této události činil zázraky, ale nyní již kvůli něčemu jinému. Nyní již nebylo účelem dovést Izrael k správnému rozhodnutí ohledně Jeho mesiášských práv, ale vystrojil dvanáct učedníků do práce, která na ně čekala. Pro izraelský národ měl už jen znamení zmrtvýchvstání.

Když oznámil nový účel svých znamení, pokračuje ve zvěstování soudu nad *tímto pokolením*:

- ◆ (Ježíš Kristus): *"Mužové z Ninive povstanou na soudu s tímto pokolením a usvědčí je, neboť oni se obrátili po Jonášově kázání - a hle, zde je víc než Jonáš. Královna jihu povstane na soudu s tímto pokolením a usvědčí je, protože ona přišla z nejzazších končin země, aby slyšela moudrost Šalomounovu - a hle, zde je víc než Šalomoun."* (Mt 12,41-42)

Pán Ježíš uvádí dva příklady lidí víry: Ninivské a královnu ze Sáby. Byli to pohané, měli méně poznání, ale byli poslušní. Před soudnou stolicí Boží tak mohou tito pohané obstát a soudit židovské pokolení, které zhřešilo neodpustitelným hříchem.

Slova soudu končí příběhem o nečistém duchu (Mt 12,43-45), kterého nikdo nevyhnal, ale odešel sám, aby si našel lepší místo. Chvilí hledal, ale když nenašel volné místo, rozhodl se vrátit do domu, odkud vyšel. **"Přijde a nalezne jej prázdný, vyčištěný a uklizený. Tu jde a přivede s sebou sedm jiných duchů, horších, než je sám, a vejdou a bydlí tam; a konce toho člověka jsou horší, než začátky. Tak bude i s tímto zlým pokolením."**

Na začátku v člověku přebýval pouze jeden nečistý duch. Jelikož však místo zůstalo prázdné, nastěhovalo se do něj

osm duchů. V době mezi odchodem jednoho a příchodem osmi v něm nebyl žádný duch; ani nečistý, ani Svatý. To platí i o *tímto pokolení*. Klíčový bod je na konci 45. verše: *Tak bude i s tímto zlým pokolením*. Když začínal příběh tohoto pokolení, Jan Křtitel hlásal příchod Krále. I když žili pod římskou nadvládou, měli svou národní identitu, měli Jeruzalém a chrám. Čtyřicet let po těchto událostech vtrhli do země římsští vojáci, zbořili Jeruzalém a chrám srovnali se zemí, takže nezůstal kámen na kameni. Stav tohoto pokolení byl horší než předtím.

E. Změna v Ježíšově službě

Od té doby Ježíšova služba zaznamenala čtyři zásadní změny, které je možno pochopit pouze ve světle neodpustitelného hříchu Židů, jehož se dopustili svou reakcí na druhý mesiášský zázrak.

První změna se týkala záměru Jeho zázraků. Jak jsme již řekli, Ježíšovy zázraky už nesloužily jako znamení pro Židy, kteří měli učinit rozhodnutí. A to učinili. Odmítli ho. Ježíšovým záměrem nyní bylo připravit dvanáct učedníků na práci, která byla důsledkem odmítnutí. Je popsána ve Skutcích apoštolů.

Druhá změna se týkala lidí, kteří byli aktivními účastníky Jeho zázraku. Dotsud každý zázrak učinil ve prospěch lidí, aniž by od nich požadoval víru. Nyní činil divy jen ve prospěch jednotlivců a od každého víru vyžadoval. Dříve, když někoho uzdravil, přikázal mu jít a hlásat, jaké skutky mu Bůh učinil - nyní ale uzdravenému říkal, aby nikomu nevyprávěl, co s ním Bůh udělal.

Třetí změna se týkala poselství, které Ježíš a Jeho učedníci zvěstovali. Předtím procházeli celou izraelskou zemí a hlásali Jeho mesiášské poslání, ale když Petr prohlásil *"Ty jsi Kristus, Syn Boha živého"* (Mt 16,16), Ježíš mu přikázal, aby nikomu neříkal, že je Mesiáš.

Čtvrtá změna se týkala způsobu Jeho učení. Předtím učil zástupy tak, aby mu rozuměli. Příkladem je kázání

26 ZÁPAS O DUŠI

na hoře (Mt 5-7). Matouš svědčí o tom, že když Ježíš skončil, lidé tomu, co říkal, nejen rozuměli, ale bylo jim jasné i to, v čem Ježíš nesouhlasil s farizeji a zákoníky. Nyní učil v podobenstvích. Když začal, učedníci se ho zeptali: "Proč k nim mluvíš v podobenstvích?" Ježíš odpověděl, že účelem podobenství je skrýt pravdu. "Toto vše mluvil Ježíš k zástupům v podobenstvích; bez podobenství k nim vůbec nemluvil." (Mt 13,34) Před odmítnutím Ježíše to tak nebylo (Mt 12).

Nepochopíme, proč Ježíš změnil způsob služby, pokud nepochopíme, jak vážný byl neodpuštělný hřích představitelů národa. Bylo to odmítnutí Ježíše, jež bylo založeno na obvinění, že je posedlý demony. To byla bezprostřední reakce na Jeho druhý mesiášský zázrak. Měli dost světla, ale odmítli ho. A tak víc světla nedostanou.

F. Jiný démon němoty

V evangeliu podle Matouše 17,14-20, Marka 9,14-29 a Lukáše 9,37-43 čteme o tom, co se stalo, když Pán Ježíš sestoupil se třemi učedníky z hory proměnění. Byl tam muž, jenž přivedl k učedníkům svého syna posedlého démonem, ale oni z něho nemohli démona vyhnat. Je zajímavé, že tento případ projednali i s farizeji a zákoníky.

◆ *Když přišli k ostatním učedníkům, spatřili kolem nich veliký zástup a zákoníky, kteří se s nimi přeli.* (Mk 9,14)

Zákoníci zde byli proto, aby vyhodili situaci. Byli svědky neschopnosti Ježíšových učedníků vyhnat z posedlého chlapce démona. Ale Ježíš to dokázal. I to potvrdilo Jeho mesiášství. Co bylo zvláštní na tomto případě? Ačkoliv učedníci měli moc vyhánět demony, tohoto vyhnat nemohli. Proč?

◆ *Jeden člověk ze zástupu odpověděl: "Mistře, přivedl jsem k tobě svého syna, který má zlého ducha a nemůže mluvit."* (Mk 9,17)

Byl to démon němoty a jeho vyhnání bylo mesiášským zázrakem. Proto to

učedníci nedokázali. Svou neschopností vlastně dokázali, že Pán Ježíš je Mesiáš. Neboť když přišel, vyhnal démona a učinil tak druhý mesiášský zázrak.

◆ *Když Ježíš vešel do domu, jeho učedníci se ho o samotě ptali: "Proč jsme ho nemohli vyhnat my?" Řekl jim: "Tento rod nemůže vyjít jinak, než v modlitbě a půstu."* (Mk 9,28-29 NS)

Všimněme si, jak ho Pán Ježíš nazval: **tento rod**. Tímto prohlášením potvrdil poznání farizeů, že démoni němoty jsou jiní než ostatní, a proto není možno je vyhnat běžnými způsoby. Pán Ježíš řekl svým učedníkům, že nepoužili vhodný způsob. Zatímco ostatní demony je možno vyhnat ve jménu Ježíše Krista, démona němoty je možno přinutit k odchodu pouze prostřednictvím modlitby. To, co měli učedníci udělat, nebyl běžný způsob. Jednoduše měli důvěřovat Bohu Otci, že to učiní.

Dokončení příště

- *S laskavým svolením původního vydavatele a Misijní společnosti evangelia Ježíše Krista, Bratislava -*

EVROPSKÁ ALIANCE EVANGELIKÁLŮ

Bible učí, že existuje mocný, svrchovaný Bůh, a **vede** člověka k tomu, aby poznal, jak Její může poznávat. Už před stvořením světa měl Bůh plán pro každého člověka:

◆ *Ale Bůh, který je bohatý v milosrdenství, pro svou velikou lásku, kterou si nás zamiloval, obživil spolu s Kristem i nás, mrtvé v proviněních (-jste spaseni milostí!), a spolu s ním vzkřísil a posadil na nebesích v Kristu Ježíši, aby v budoucích dobách ukázal nesmírné bohatství své milosti skrze svou laskavost k nám v Kristu Ježíši.* (Efezským 2:3-7)

S Noem uzavřel smlouvu, že *nebude vyhlazeno více žádné tělo vodami potopy; aniž bude více potopa k zkažení země.* (Gen 9:11) Abrahamovi řekl, že

ZÁPAS O DUŠI 27

požehnány budou v tobě všechny čeledi země. (Gen 12:3) Bůh myslel vždy na lidstvo ve spojení s jeho vykoupením a záchranou a v Pánu Ježíši Kristu svůj slib splnil.

- ◆ *Není ani Žid, ani Řek, ani slouha, ani svobodný, ani muž, ani žena. Nebo všichni vy jedno jste v Kristu Ježíši. (Galatským 3:28)*
- ◆ *Neboť ani obřízka ani neobřízka nic není, nýbrž nové stvoření. A na ty, kdo budou kráčet podle tohoto pravidla, ať přijde pokoj a milosrdenství, též na Boží Izrael. (Galatským 6:15)*
- ◆ *Neboť ne všichni ti, kteří pocházejí z Izraele, jsou Izrael, ani ne proto, že jsou potomstvem Abrahámovým, jsou všichni jeho dětmi, nýbrž 'v Izákovi bude tobě povoláno símě.' To jest: Božími dětmi nejsou děti těla, nýbrž za potomky se považují děti zaslíbení. Zaslíbení, kterým bylo toto slovo: 'V tomto čase přijdu, a Sára bude mít syna.' (Řím 9:6-9)*

Naše služba lidem musí vycházet z Božího plánu o lidstvu. Nejde tedy jen o nový život pro nás, ale pro ostatní. Bůh do svého plánu vždy zahrnoval všechny národy. Ve Starém zákoně čteme, jak mohli být pohané spaseni:

- ◆ *Nýbrž také cizozemec, kterýž není z lidu tvého Izraelského, přišel-li by z země daleké pro jméno tvé, (neboť uslyší o jménu tvém velikém a ruce tvé přesilné, a rameni tvém vztáženém), přišel-li by tedy, a modlil by se v domě tomto: Ty vyslychej na nebi v místě přebývání svého, a učiň všechno to, o čemž volati bude k tobě cizozemec ten, aby poznali všichni národové země jméno tvé, a báli se tebe jako lid tvůj Izraelský, a aby věděli, že jméno tvé vzýváno jest nad domem tímto, kterýž jsem vystavěl. (1 Královská 8:41-43)*

Šalomounova modlitba byla v souladu s Božím plánem - byla za všechny lidi. Vznikne-li vztah mezi dvěma mladými lidmi, může být požehnáním pro celou církev, ale někdy se ti dva uzavrou pro sebe a jsou užiteční jen pro sebe. Kéž

by mladé dvojice, které v sobě najdou zalíbení, přinášely vždy dvojnásobný užitek a žily v souladu s Božím plánem.

V Žalmu 67 správně žalmista porozuměl, že požehnání pro něj má sloužit všem národům:

- ◆ *Ať je známa na zemi tvá cesta, mezi všemi pronárody tvoje spása! Kéž ti, Bože, lidé vzdají chválu, kéž ti vzdají chválu všichni lidé!*

Proč Bůh umístil Izrael právě na toto místo? Leží na křižovatce světadílů, každý musel touto zemí projít, když cestoval. Od počátku Bůh neztrácí kontext celého světa. Ať jsme kdekoliv, můžeme pracovat; všude je mnoho práce. Ale mějme vždy na zřeteli celý svět, tak jak tomu bylo od počátku v Božím plánu. Křesťané nemají být izolováni.

V Čechách potřebujeme znát bratry z jiných zemí a oni zase potřebují znát nás. Proto je správné, když probíhají setkání na různých úrovních.

Jedna z nejsvatějších částí Bible je Jan 17:20,21:

- ◆ *Neprosím však jen za tyto, ale i za ty, kteří ve mne uvěří skrze jejich slovo, aby všichni byli jedno, jako ty, Otče, ve mně a já v tobě, aby i oni byli jedno v nás, aby svět uvěřil, že jsi mě poslal.*

Svět to pozná, když se milujeme navzájem a spolupracujeme.

Projekt pro Evropu

Sjednocení Evropy patrně nastane, ať se nám to líbí nebo ne, ať si myslíme, že je to dobře nebo špatně. Proto je třeba zaujmout postoj, který je v souladu s Božím plánem. Křesťané jsou povoláni k tomu, aby byli věrní Kristu. Už před ustanovením světa k tomu byli povoláni - vyvoleni.

- ◆ *Oblečte se tedy jako vyvolení Boží, svatí a milovaní, v slitovný soucit, dobrotu, pokoru, vlídnost a trpělivost. (Koloským 3:12)*

Naší modlitbou má být, abychom i tuto zemi proměňovali jako sůl. Je naděje pro ČR? Neměli bychom se zabývat celou zemí, ale jednotlivci, skupinkami,

28 ZÁPAS O DUŠI

sbory, místy atd. Misijní práce by neměla jít od Evropské aliance evangelikálů (EEA) k hlavním církvím, pak ke kazatelům a nakonec k řadovým členům. Cesta vede opačně. Od jednotlivců nahoru. Začít od sebe znamená to, jak budujeme svůj vztah s Pánem Ježíšem Kristem. To je jediný správný postup. Řešit problémy celého světa je nad naše síly, ale mít oddanost k Pánu Ježíši Kristu, být Mu poslušni a poddáni tak, jak byl On svému nebeskému Otci, na to stačíme. To musí být náplní a cílem našeho života. Pán Ježíš Kristus ve svém pozemském životě nečinil nic bez Boží vůle a činil vše pro Boží slávu. Byl ve všem oddán svému Otci a proto Jeho dílo přineslo spásu pro celý svět.

*- Roger Showel, gen. tajemník EEA,
poznámky z listopadové konference
v Praze -*

CAMBRIDGESKÁ DEKLARACE

Nedávno jsem na Internetu objevil zajímavou stránku, "Alliance of Confessing Evangelicals", neboli "Sdružení konfesních* evangelikálů". Cílem jejich snažení je povzbudit co největší počet evangelikálních sborů k návratu k reformaci. Předsedou sdružení je James M. Boice, jehož "Základy křesťanské víry" právě vyšly v češtině, vřele doporučujeme. V radě zasedají takové osobnosti jako Alistar Begg nebo R.C. Sproul. V úvodu se dočteme:

Vítáme vás do "Sdružení konfesních evangelikálů". Sdružení je široká koalice vedení evangelikálního křesťanstva z mnoha různých denominací, jež zahrnuje baptisty, nezávislé církve, lutherány, presbyteriány a různé reformované církve. Naším záměrem je vyburcovat evangelikální církve a spolu bratry z nitra naší umírající kultury, aby se odvrátili od své světskosti, aby se uzdravili a vyznali pravdivost Božího Slova tak, jako kdysi reformátoři, a aby vtělili tuto pravdu do učení, bohoslužby a života.

Během minulých návštěv Spojených států jsem sledoval nezadržitelný trend obnovy v evangelikálních církvích. Modlím se, aby zasáhl i české země. Osobně se dotkl i mne. Základní změna spočívá v odklonu od klasického dispensacionalismu, který během posledních asi sto let ovládl evangelikální myšlení a učení, a návratu k historické reformaci. Jména jako Augustin, Hus, Luther, Kalvin, Zwingli, Edwards, Owen, Bucer, nebo pozdější Spurgeon jsou citována stále častěji. Toto obrozenecské hnutí v církvi prakticky znamená posun od zbožného humanismu k svrchovanému Bohu. Dovoďte, abych se s vámi podělil o obsah deklarace, která byla vyhlášena v roce 1996:

CAMBRIDGESKÁ DEKLARACE Sdružení konfesních evangelikálů 20. dubna 1996

Evangelikální sbory jsou v dnešní době stále více ovládnuty duchem tohoto věku než Duchem Krista. My, evangelikálové, vyzýváme sami sebe k pokání z tohoto hříchu a k obnovení historické křesťanské víry.

V čase historického vývoje se mění význam slov. To se v naší době stalo se slovem "evangelikální". V minulosti sloužilo jako pouto jednoty křesťanů s širokou rozdílností církevních tradic. Historický evangelikalismus byl svědectvím. Zahrnoval podstatné pravdy křesťanství tak, jak byly vymezeny různými významnými radami církve. Kromě toho evangelikálové sdíleli společné dědictví shrnuté v "solas" jež vycházelo z protestantské reformace 16. století.

V dnešní době světlo Reformace viditelně pomaslo. Následkem toho slovo "evangelikální" zahrnuje takovou šíři pojmů, že ztratilo svůj původní význam. Dnes evangelikálům hrozí ztráta jednoty, kterou budovali po celá staletí. Kvůli této krizi a pro naši lásku ke Kristu, Jeho evangeliu a Jeho církvi, usilujeme o obnovu našeho závazku k základním pravdám Reformace a historickému evangelikalismu. Tyto pravdy nezduraz-

ZÁPAS O DUŠI 29

ňujeme pouze pro jejich historickou roli v našich tradicích, ale protože věříme, že jsou středobodem Bible.

I. Sola Scriptura - Jedině Písmo: **Narušení autority**

Písmo samotné je bezchybným zákonem pro život církve. Evangelikální církev dneška však odděluje Písmo od jeho autoritativní funkce. V praxi je církev stále častěji ovlivňována vzdělaností současné společnosti. Terapeutické techniky, marketingové strategie a agresivita světa zábavy mají ve sbo-rech větší váhu než Boží Slovo v otázce, co říci k tomu, jak církev žije, co potřebuje a co nabízí. Kazatelé zanedbali svůj legitimní dohled na obsah bohoslužby, včetně doktrinního obsahu hudebních textů. Protože biblická autorita byla v praxi postupně vytlačena a opouštěna, její pravdy postupně v křesťanově vědomí slábly, její učení během času ztrácelo svou pravověrnost, a proto je církev stále více oslabována ve své celistvosti, bezúhonnosti, morální autoritě a směru.

Místo přizpůsobování křesťanské víry, abychom uspokojili potřeby spotřebitelů, musíme hlásat Boží zákon jako jediné měřítko pravé spravedlnosti a evangelium jako jediného hlasatele spásné pravdy. Biblická pravda je nepostradatelná, aby církev správně chápala, byla vyučována a vedena.

Písmo nás musí vést dál, než jsou člověkem vnímané potřeby. Musí nás vést k našim opravdovým potřebám, aby nás osvobodilo od svůdných představ, klíší, slibů a priorit světské společnosti. Jen ve světle Boží pravdy porozumíme sami sobě, jen tak uvidíme, jak Bůh pečuje o naše potřeby. Proto musí být v církvi znovu vyučovány a kázány biblické pravdy. Kázání musí být výkladem Bible a jejího učení, ne tříbení názorů jednotlivců nebo myšlenek tohoto věku. Nesmíme se spokojit s ničím menším, než co nám Bůh svěřil.

Dílo Ducha Svatého v osobních zkušenostech nemůže být oddělováno od

Písma. Duch nepromlouvá nezávisle na Písmu. Bez Písma bychom se nikdy nedozvěděli o Boží milosti v Kristu. Biblické Slovo, ne osobní duchovní zkušenost, je prubířským kamenem pravdy.

Tvrzení 1: Sola Scriptura **Jedině Písmo**

Znovu zdůrazňujeme, že neomylné Písmo je jediným písemným zdrojem duchovního zjevení a jen Písmo smí zavazovat vnitřní hlas. Jedině Bible učí vše nutné pro naši záchranu od moci hříchu a je normou, podle které musíme měřit křesťanův život.

Odmítáme, že nějaké vyznání, koncil nebo jednotlivec smí zavazovat vnitřní hlas křesťana, že Duch Svatý promlouvá nezávisle nebo v protikladu k tomu, co je řečeno v Bibli, nebo že se osobní duchovní zkušenost může stát nástrojem poznání.

II Solus Christus - Jedině Kristus: **Narušení víry, jejímž centrem je Kristus**

Jak se evangelikální víra stává stále více světskou, její původní zájmy jsou vymazávány zájmy stávající kultury. Výsledkem je ztráta absolutních hodnot a tolerantní individualismus; dále nahrazení svatosti - sebespravedností, pokání - pochopením pro slabost, pravdy - intuicí, víry - pocity, prozřetelnosti - náhodou, a trvalé naděje - okamžitým uspokojením. Kristus i Jeho kříž byli odsunuti ze středu našeho pohledu.

Tvrzení 2: Solus Christus **Jedině Kristus**

Znovu zdůrazňujeme, že naše záchrana byla vydobita výhradně prostřednictvím skutku historického Krista. Jeho bezhříšný život a zástupné vykopení jsou před Otcem dostačující k našemu ospravedlnění a usmíření. Popíráme, že jde o hlásání evangelia, jestliže není zdůrazněna Kristova zástupná oběť na kříži, a neprovází-li ji výzva k víře a k Jeho následování.

30 ZÁPAS O DUŠI

III. Sola Gratia - Jedině milost: Narušení evangelia

Neoprávněná důvěra v lidské schopnosti je výsledek padlé přirozenosti člověka. Tato falešná sebedůvěra prostoupila evangelikální svět od kázání sebedbudujícího evangelia, až po evangelium zdraví a bohatství; od těch, kteří proměnili evangelium v prodejné zboží, až po hříšníky - spotřebitele, kteří nakupují a považují křesťanskou víru jednoduše za pravdu, protože funguje. To umlčuje učení o ospravedlnění bez ohledu na oficiální vyznání našich církví.

Boží milost v Kristu není jen nezbytná, ale je jedinou účinnou příčinou spasení. Vyznáváme, že se lidé rodí duchovně mrtví a nejsou schopni přijmout regenerující, znovuzrozkávající milost, ani na ní jakýmkoliv způsobem spolupracovat.

Tvrzení 3: Sola Gratia Jedině milost

Znovu zdůrazňujeme, že jsme zachráněni před Božím hněvem spásou způsobenou jediné Jeho milostí. Jde o nadpřirozené dílo Ducha Svatého, které nás přivádí ke Kristu tak, že nás osvobozuje z otroctví hříchu a křísí nás z duchovní smrti do duchovního života.

Popíráme, že by spasení bylo v jakémkoliv smyslu výsledkem lidského snažení. Lidské metody, techniky a strategie samy o sobě nemohou tuto proměnu způsobit. Víra není vyvolána naší neregenerovanou, neznovuzrozkávající lidskou přirozeností.

IV. Sola Fide - Jedině víra: Narušení hlavního bodu

Ospravedlnění se děje jediné skrze milost, jediné skrze víru, jejichž příčinou je jediné Kristus. Na tomto bodu církev stojí nebo padá. Dnes je tento pohled často přehlížen, překrucován či někdy dokonce popírán vedoucími osobnostmi, teologickými vzdělanci a pastory, kteří tvrdí, že jsou evangelikálové. Padá lidská přirozenost neustále odmítá

uznat, že spravedlnost je člověku připsána jediné Kristem. Obzvláště moderní doba rozdmýchává oheň tohoto rozporu s biblickým evangeliem. Dovolili jsme tomuto rozporu, aby určoval povahu naší pastorské služby a toho, co kážeme.

Mnozí v hnutí za růst církve věří, že pochopení těch, kdo sedí ve sborových lavicích dnes, je stejně tak důležité k úspěchu evangelia jako biblická pravda, která je kázána. Výsledkem je, že teologická výuka je často oddělována od kázání pastorů.

Marketingová orientace v mnoha církvích vede tento vývoj ještě dál a smazává rozdíly mezi biblickým Slovem a světem. Tím olupuje Kristův kříž o jeho obviňující moc, redukuje křesťanskou víru na principy a metody, které přinášejí úspěch světským společenstvím.

Přestože teologie kříže je svým způsobem stále věrohodná, tato hnutí ve skutečnosti znehodnocují její význam. Není žádné jiné evangelium kromě toho, že Kristus se stal naším zástupcem, a tak Bůh obvinil Jeho z našeho hříchu a nám přičetl Jeho spravedlnost. Protože nesl naše odsouzení, chodíme teď v Jeho milosti jako ti, kdo jsou navěky zproštěni viny, přijati a uznáni za Boží děti. Bůh nás nepřijal na základě ničeho jiného, než na základě Kristova záchranného díla, ne naší národnosti, oddanosti církvi či mravních zásad. Evangelium oznamuje, co pro nás Bůh v Kristu vykonal; není o tom, co máme dělat, abychom Jej dosáhli.

Tvrzení 4: Sola Fide Jedině víra

Znovu prohlašujeme, že ospravedlnění se děje jediné skrze milost, jediné skrze víru, jejichž příčinou je jediné Kristus. V ospravedlnění je nám přičtena Kristova spravedlnost jako jediné možné uspokojení Boží dokonalé spravedlnosti.

Odmítáme, že ospravedlnění vyplývá z nějaké naší zásluhy nebo z toho,

ZÁPAS O DUŠI 31

že by do nás byla vložena Kristova spravedlnost. Popíráme, že instituci, jež se prohlašuje za církev a odmítá nebo odsuzuje sola fide - jediné víru, lze uznat jako legitimní církev.

V. Soli Deo Gloria **Jedině Boží sláva:** **Narušení bohoslužby** **zaměřené na Boha**

Kdekoliv se z církve vytrácí biblická autorita, tam dochází k sesazení Krista, ke zkreslování víry, nebo k překrucování evangelia. Takový stav má jen jeden důvod - naše zájmy potlačují Boží zájmy, a Jeho práce je nahrazována našimi metodami. Vytrácení Boha ze středu života dnešní církve je obecný a politováníhodný jev. Tato ztráta způsobuje proměnu bohoslužby v zábavné představení, kázání evangelia v tržní mechanismy, víru v technologii spásy, být spravedlivý v dobré sebepocitě, a věrnost za úspěch. Výsledkem toho je, že Bůh, Kristus a Bible pro nás znamenají tak málo, že náš život jimi není téměř ovlivněn.

Bůh zde není proto, aby uspokojoval lidské ambice, touhy, chuť konzumovat nebo uspokojovat naše osobní duchovní zájmy. V bohoslužbách se musíme soustředit na Boha a ne na uspokojování osobních potřeb. Bůh je svrchovaný v bohoslužbě, my ne. Musíme se zabývat Božím královstvím, ne naší mocí, popularitou a úspěchem.

Tvrzení 5: Soli Deo Gloria **Jedině Boží sláva**

Znovu prohlašujeme, že spasení je z Boha, bylo dosaženo Bohem, je učiněno pro Boží slávu a my Ho máme vždy oslavovat. Naše životy musíme podřídit cele Boží autoritě a musíme žít pro Boží slávu.

Popíráme, že můžeme skutečně oslavovat Boha, jestliže naše bohoslužba je zaměřována za zábavný program, jestliže v kázání opomíjíme ať Boží zákon, nebo evangelium, anebo

se vyučování sebezdokonalování, sebeúcty či sebeuspokojení stane alternativou evangelia.

Výzva k pokání a reformaci

Věrnost evangelikální církve v minulosti ostře kontrastuje s její nevěrou v přítomnosti. Na počátku tohoto století podporovaly evangelikální církve úsilí misionářů a budovaly mnoho institucí, aby sloužily biblické pravdě a Kristovu království. To bylo v době, kdy se křesťanovo chování a očekávání zřetelně lišilo od těch ve společnosti. Dnes tomu často tak není. Současný evangelikální svět ztrácí svoji biblickou podobu, mravní rozsah a misijní úsilí.

Kajeme se z naší osobní i církevní světskosti. Jsme ovlivňováni různými směry "evangelia" světských trendů a metod, jež nejsou evangeliem Božím. Oslabujeme církve nedostatkem opravdového pokání, naší slepoty k vlastním hříchům, které ale vidíme jasně na ostatních, a naším neomluvitelným selháním coby nositelů zvěsti o Božím záchranném díle ztracených v Kristu Ježíši.

Proto naléhavě voláme ty chybující křesťany, kteří vyznávají, že jsou evangelikály, a kteří se odchýlili od Božího Slova ve věcech popsanych v této Deklaraci. Sem jsou zahrnuti ti, kteří prohlašují, že existuje naděje věčného života nezávisle na víře v Ježíše Krista, kteří tvrdí, že ti, kdo odmítají Krista v tomto životě, budou spíše vyhlazeni než nuceni projít Boží soud skrze věčné utrpení, nebo kteří tvrdí, že evangelikálové a římské katolíci jsou jednotní v Ježíši Kristu dokonce i v případě, kdy nepřijímají biblické učení o ospravedlnění.

Sdružení konfesních evangelikálů žádá všechny křesťany, aby se zamysleli nad obsahem a aplikací tohoto Prohlášení v bohoslužbě, vedení, životě a misii církve.

Ve jménu Ježíše Krista. Amen.

- Připravil -pst-

32 ZÁPAS O DUŠI

ODPUŠT' NÁM NAŠE VINY

- ◆ *Otče náš, jenž jsi v nebesích, buď posvěceno tvé jméno. Přijď tvé království. Staň se tvá vůle jako v nebi, tak i na zemi. náš denní chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny, jako i my jsme odpustili těm, kdo se provinili proti nám.*
(Matouš 6,9-12)

Denní pokání, tak jak jej čteme v modlitbě Páně, je rozhodující částí každodenních modliteb věřících. Pokud tuto část opomineme nebo ji necháme zdegenerovat na pár slov a nic víc, dáváme v sázku celou duchovní zkušenost víry. Můžeme patřit Bohu; můžeme být zachráněni pro věčnost, ale bez pravidelného odpuštění naše modlitby přestanou být vyslyšeny, ztratíme jistotu, pokrok v posvěcování a duchovní působení. V našich životech pocítíme ztrátu živého vztahu mezi námi a Bohem. Můžeme se cítit šťastně a prožívat pokoj, ale jde o pokoj sebeklamu. Pocit pokoje a klidu jen zakrývá skutečnost, že ustoupilo naše obecnství s Bohem. Křesťanský život je potom stejně nejistý jako kroky náměsíčního.

Nejprve bychom si měli všimnout počátečního slova prosby "A". Toto krátké slovo má zvláštní význam, protože spojuje tuto prosbu s předchozí - **"Náš denní chléb dej nám dnes. A odpusť nám naše viny."** Obě prosby sdílejí výraz "dnes". Proto bychom tuto prosbu měli číst jako "dnes ... nám odpusť naše viny". Neměli bychom se modlit za naše potřeby, aniž bychom prosili za odpuštění. Ani jeden den by neměl končit bez modlitby pokání. Je to životadárná zkušenost, to je základ každodenního obecnství s Bohem.

Nápadná změna chování k horšímu

Dlouhodobé zanedbání denního vyznávání hříchů brzdí proces posvěcování. Pokud nehledáme odpuštění, opomíjíme zkoumat naše srdce, motivy

a chování. To samozřejmě dovoluje, aby nás hřích snáze ovládl. Už po krátké době se začneme měnit. Lidé kolem nás, v rodině, v místě, kde studujeme nebo pracujeme, upozorují, že se naše chování mění k horšímu. Například uvidí, že už nereagujeme na problémy s rozvahou, klidem a laskavostí jako dříve, a to pokazí naše svědectví.

Bez denního ztišení a vyznávání hříchů naše svědomí ztratí citlivost a zatvrdí se. Naše duchovní vnímání se otupí. Pýcha, obzvláště pokrytectví, bez modlitby za odpuštění narůstá každým dnem. Následně žádné další modlitby nemohou být vyslyšeny. Pokud se stalo, že jsme zanedbali prosit Boha za odpuštění, můžeme se probudit zpět do života následujícími myšlenkami.

Přemýšlej o tom, za co se můžeš modlit. Přemýšlej o lidech, za které se můžeš přimlouvat. Přemýšlej o tom, kudy by se mohla tvoje modlitba ubírat, aby naplňovala Jeho věčný plán a přinesla Boží požehnání. Vzpomeň si na bezchybné zásahy Boha, které prožíváš ve svém životě, přestože po několik dní nevyznáváš své hříchy a tvoje schopnost modlit se se vytratila. Bůh však nemusí jednat velkoryse s nekajícím se člověkem.

Upřímné hledání odpuštění po patřičném sebezkoumání není tíživé břemeno ani únavné pravidlo, ale zvyk, který přináší odpočinutí a nesmírné požehnání.

V angličtině se "Odpusť nám naše viny" v Matoušovi překládá jako "dluhy". Z kontextu vyplývá, že se jedná o hříchy, protože když Ježíš učil tuto stejnou modlitbu na jiném místě (Lukáš 11,4), používá přímo slovo hříchy. Oba výrazy jsou důležité. Výraz "dluh" nám připomíná, že náš hřích upírá Bohu Jeho právo. Hovoříme-li o dluhu nebo dlužích, máme na mysli právo toho, komu něco dlužíme. Věřitelé jsou oprávněni, aby jim dlužníci splatili, co jim právoplatně patří.

Spravedlnost je Boží právo, není to jen něco, co On žádá. Jsme Mu to dluž-

ZÁPAS O DUŠI 33

ni. Má nárok na naše uctívání, poslušnost, lásku, službu a naši svatost. Jedná se o dluh, protože Bůh nám dal vše, co v životě máme a o co stojíme, hlavně náš život. My přijímáme a používáme vše, co je pro náš prospěch a potěšení, ale vracíme Mu málo nebo vůbec nic.

Důležitost modlitby

Za věřící byl dluh zaplacen. Pán Ježíš Kristus nesl trest za náš hřích. Zaplatil dluh, ale hřích bez pokání zůstává a další dluh narůstá. Proto se musíme angažovat, zkoumat sebe sama v denních modlitbách a pokání. V modlitbě Páně je použito množné číslo - "*odpusť nám naše viny*". Musím činit pokání každý den, protože dělám tak mnoho hříchů a ani si je všechny nepamatuji. I když prosím o odpuštění každý den. Bůh ve své milosti nepožaduje, že musím vyjmenovat všechny. Kdybychom se snažili na všechny vzpomenout, byli bychom paralyzováni strachem, a pokání by bylo hrůzostrašným účtováním. Musíme se snažit vzpomenout si na ty hlavní, musíme si připomínat vlastní slabosti, vzpomenout si na některé z nich, zkoumat svoje srdce a vyvodit z přečinů nějaké důsledky.

Dopouštíme se hříchu slovem i skutky. Hřešíme vědomě i nevědomě. Některé hříchy jsou neplánované, tak jak reagujeme na různé podněty; jsou výsledkem našeho impulsivního chování. Jiné jsou záludně naplánované. Některé jsou hrubé a urážející, jiné člověku lichotí. Existuje hřích záští, nenávisti, urážky. Existuje tolik různých hříchů, že jsme svým způsobem vinni v mnoha všichni. Je jich tolik, že pokud nehledáme denní očistění, potom hora viny naroste tak vysoko, že můžeme být právem odloučeni od křesťanských prožitků a můžeme být vydáni trestu.

'Odejmi'

Řecký výraz znamená odejmout nebo poslat pryč. Říkáme: "Bože, odejmi můj hřích, odejmi ho tak, aby už nebyl překážkou v našem vztahu. Odej-

mi ho, aby už neměl místo v mé mysli. Odejmi ho, abych před Tebou nezůstával poskvřen. Odejmi ho, aby na mě bylo pohlíženo, jako kdybych nezhrěšil. Odejmi moje viny a zlom mé sklony k hříchu. Pomoz, aby zlo neničilo můj život jako mor."

Žádost, aby byl hřích od nás odňat, zahrnuje prosbu o odpuštění vin, i o pomoc, abychom mohli hřích opustit. Odejmutí se týká nejen viny, ale také jednání. Pokání není pravé, pokud v nás myšlenka a vzpomínka na hřích zůstává. Nestačí jen říci "Bože, odpusť mi mé viny", pokud nemáme v úmyslu tento hřích z mysli a srdce zcela vypudit. Odložit hřích znamená říci: "Bože, vymaž záznam o mém hříchu, ale také pomoz mi zbavit se tohoto hříchu. Dej mi sílu hřích překonat. Vlož do mě nenávist pro hříšné činy a myšlenky. Varuj mě předem skrze mé svědomí, pokud je pokušení blízko."

Modlitba v žalmu 51 - *Odvrať svou tvář od mých hříchů, zahlad' všechny moje nepravosti ...* - je dokonalým pokáním pro Boží lid. Učí nás to modlit se za odpuštění, ale současně i za pomoc a požehnání.

Věřící se často ptají, zda na praktické úrovni pokání, aby bylo platné, vyžaduje hluboké přesvědčení a usvědčení z viny. Máme se cítit hříšní? Křesťané se také ptají, co mají dělat, pokud si nevzpomínají na hřích. Stojí před Bohem, aby prosili o odpuštění, ale nemohou si vzpomenout na nic špatného. Ví o jednom nebo dvou přestupcích, ale nemají nic vážného k vyznání. Kde není vina, není ani žalobce a podobné vyznání a pokání je stěží dostačující a přesvědčivé.

Uvedme si několik pomůcek pro nápravu podobných problémů.

1. Nejlepším lékem je prosit o poznání a usvědčení. Modlete se za správný pohled na vás samotné. Usvědčení nemusí přijít hned. V takovém případě můžete činit pokání i bez usvědčení, ale neustávejte v modlitbách a prostě o poznání hříchu a jeho

34 ZÁPAS O DUŠI

ohavnosti. Není třeba žádat o zdrcující a sebezničující odsouzení z pocitů vlastní viny, ale o poznání hříšnosti a osobních nedostatků. Přehnané přesvědčení o vlastní nehodnosti je příčinou neschopnosti plnit další přikázání, které zní: radujte se.

2. Druhým pomocníkem je čas strávený přemýšlením o vlastnostech a dokonalých rysech všemohoucího Boha. Izajáš 6 nás učí o tom, že když je zjevena Boží sláva, padáme před ním a říkáme: *"Běda mi, jsem ztracen."* Boží sláva ozáří všechny naše nedokonalosti. V důvěrné modlitbě a uvažování děkujte Bohu a chvalte Ho za Jeho nekonečnou moc, Jeho dokonalost a moudrost. Chvalte Ho za Jeho úžasné cesty, za Jeho dobrotu a věrnost, za svobodu od každého poskvrnění a za Jeho slávu.

Pokud se obáváte, že nejste dostatečně výmluvní, abyste oslavovali charakter Boha, jděte do Písma a to Jež bude oslavovat za vás. Vyberte si žalm nebo chvalo zpěv z některého z Pavlových dopisů, nebo oslavnou pasáž listu jako je Efezským. Přečtete si každý verš a potom chvalte Boha a děkujte za slova, která to činí za vás. To vám může pomoci probudit vaše svědomí a vědomí Jeho velkého milosrdenství.

3. Třetí možnost najdeme přímo v Modlitbě Páně. Modlitební chvíle nemusí nezbytně začínat pokáním. Ačkoliv je to dobrý začátek, není to "předepsaný začátek". V modlitbě Páně nejprve Boha chválíme a pak se modlíme za postup Božího království. Modlitba obsahuje přímlyvy za ostatní; můžeme se modlit za příbuzné, bližní, kolegy v práci a za sousedy. Také bychom se měli modlit za národ, za vlády, obrácení ztracených a potřeby ostatních křesťanů.

Tím, že se modlíme za potřeby druhých a nejen vlastní, rozehřívá se naše srdce a duchovní citlivost natolik, že nesobecká modlitba připomíná nejen požehnání ve vlastním životě, ale i osobní nedostatky a přestupky. A to

už je jen krůček k poznání vlastních vin a pokání. V modlitbě Páně se modlíme za vlastní potřeby dříve než za odpuštění. Ty přicházejí teprve po vyjádření vděčnosti. Taková modlitba pomáhá vyvolat víru a lásku k Bohu, bližním a v srdci pokání a touhu spolupráce na Božích přáních a přikázáních.

4. Čtvrtá pomůcka spočívá v podněcování touhy po odpuštění častějším zmiňováním této potřeby v modlitbách. Po několik dnů, ať už se modlíte za cokoliv, zmiňte odpuštění. Když prosíte za rozličná požehnání pro různé lidi, řekněte: "Pane, vím, že tato modlitba může být vyslyšena jen tehdy, až mi bude odpuštěno. Proto tě prosím o odpuštění hříchů. Prosím o odpuštění a lituji toho, toho a toho." Takto se modlete při každé prosbě, dokud se nevrátí vaše schopnost vnímat a být usvědčeni z hříchu.

5. Pátý prostředek k nápravě (už byl zmíněn dříve) je čas sebezpytování. Někdy je třeba začít po etapách. V několika přestávkách modlitby přemýšlej o potřebě a nutnosti svatosti. Uvidíš sám sebe, jaký jsi byl, jsi a jakým bys měl být. Přemýšlej o tom, co jsi mohl udělat a neudělal. Přemýšlení o vlastních přestupcích a nečinnosti v Božích záležitostech prohloubí pohled do nitra člověka a odhalí hloubku potřeby intimního obecenství modliteb.

Přemýšlejte o tom, jak zanedbáváte osobní svědectví o Bohu v každodenním životě. Přemýšlejte o vašem selhání při projevování laskavosti a podpory těm, kteří pomoc potřebují. Možná vaše církev potřebuje vaši pomoc a vy jste zklamali, protože jste byli příliš zaneprázdnění. Staráte se jen o své problémy? Zaměřte se i na takové hříchy. A přemýšlejte obzvláště o svém srdci a hříších, jako jsou pýcha a sobectví.

6. Když ani toto nevyburcuje vaše svědomí, potom může pomoci šestá možnost nápravy. Přemýšlejte o závažných přestupcích vaší minulosti a co vám již bylo odpuštěno. Nemusíte je

ZÁPAS O DUŠI 35

znovu vyznávat Bohu, ale děkujte mu, že vám bylo odpuštěno, když jste o to prosili a když jste se před ním pokořili. Myslete na to, kolik Mu dlužíte. Obdivujte Jeho trpělivost, kterou vám projevuje. Přemýšlejte o hříších, které ve vašem životě přetrvávaly měsíce, či dokonce roky, než jste je vyznali a opustili. Přemýšlejte o svém obrovském dluhu z minulosti a o Něm, až se vaše srdce obměkčí a oči budou plakat. Minulost pomáhá usvědčit ze současných hříchů.

7. A konečně poslední možnost nápravy a usvědčení z hříchu je probuzení vzpomínky na hřích, vyvolávající hlubokou lítost v mysli. Jde o vědomou prosbu o odpuštění, bez čekání na pocity. Navrhovaná míra účinné lítosti a pokání je záležitostí srdce, ale než se dostaví odpovídající usvědčení z hříchu, čiňte pokání intelektuálně a vyznávejte svoji naprostou závislost na krvi Pána Ježíše Krista. Nedejte se odradit nedostatkem obvinění a dejte průchod svým citům lítosti. Čiňte pokání, jak můžete, ale čiňte jej. Pocit obvinění je normou pokání a obojí je naprosto nezbytné. Budete-li činit pokání pečlivě a důkladně, se smyslem pro jednotlivá provinění, i když vaše pocity viny mohou odpočívat v pokoji jako v zimním spánku, budou obživeny a Boží vůle prohloubí vaše city, myšlenky i to, o co nebo koho se budete zajímat.

24 SWORD TROWEL 3/1998

7. pokračování na téma Modlitba Páně

JAK SE ZMĚNIT?

Hřích je jako rakovina. Hřích je mnohem horší než nádor, než rakovina. Hřích je něco hrozného. To nám říká Písmo i život kolem nás. Hřích v člověku bují a formuje jeho charakter, poznamenává naši tvář, narušuje lidskou osobnost, hříchem se provinujeme proti Bohu a proti bližním. Hřích činí nešťastnými nás i lidi kolem. Táhne nás do temnoty věčného zatracení, protože

jeho podstata je zlá, temná. Dokud hřích skrýváme před očima lidí i před sebou tím, že váháme s ním skoncovat, bují dál. Žijeme v době, kdy je hřích brán všeobecně i v církvi na velice lehkou váhu. Lidé opravdu pijí nepravost jako vodu, nic pro ně neznamena, nepřikládají hříchu žádnou důležitost. Moderní psychologie a pedagogika nabádá k tomu, aby se člověku dala svoboda k seberealizaci, k plnému využití bez omezování. Ovšem, kdo se podívá pravdě do očí a rozhlédne se kolem sebe i do sebe, vidí nespočetné důkazy toho, že hřích existuje a že není nic důležitějšího, než boj s hříchem.

To je jen několik vět a myšlenek z příručky, kterou napsala **Basilea Schlinková** a má název "**Jak se změnit**" - vyšla u nás v r. 1993. Pokud jste přesvědčeni, že patříte mezi docela slušné lidi, kteří na svém kontě nemají příliš mnoho prohřešků, je tato příručka vhodná právě pro vás. Zkuste se podívat na svůj růženec hříchů, tak jak je mají spočítané buddhisté. Ti začínají se 108 korálky a každý korálek jmenuje specifický hřích. Jak postupně umrtvují svoji hříšnost, zkracuje se i jejich růženec. Sama jsem viděla kratoučké růžence, které byly jen o něco volnější než dámský náramek.

Mezi mladými křesťany, obzvláště v Americe, jsou oblíbeny tkané náramky s písmeny WWJD? - což v překladu znamená - co by dělal Ježíš? Náramek má nositeli připomínat ve dne v noci, komu patříme. Kdo nás zná lépe než právě ON?

Seznam hříchů:

Arogance, buřičství, ctižádostivost, cynismus, domýšlivost, egoismus, hašteřivost, hněvivost, hořkost, hrabivost, ironizování, ješitnost, klevetivost, kritizování, lakota, lenivost, lhaní, lhostejnost, malomyslnost, marnivost, marnotratnost, milování světa, nečestnost, nedůvěřivost, neláska, nemilosrdnost, nenávisť, neposlušnost, nepozornost, nepravdivost, nesmířlivost, nesnášenlivost, nespolehlivost, nestřídmost, netr-

36 ZÁPAS O DUŠI

pělivost, neuctivost, neukázněnost, neupřímnost, nevíra, nevděčnost, nevraživost, nezájem, neztišenost, opilství, otročení práci, panovačnost, podezíravost, podlézavost, podrážděnost, pohodlnost, pohoršování se nad něčím nebo někým, pokrytectví, pomlouvání, posměvačství, potlačování svědomí, požívačnost, prosazování sebe, přehánění, přetvářka, pudovost, pýcha, reptání, rozčilování, rozržitost, řevnivost, samolibost, samospravedlnost, sebelitování, smyslnost, snilkovství, sobectví, starání se, strach z mínění druhých, strach z utrpení, sudičství, svatost na oko, svázanost s lidmi a majetkem, svévole, tajnůstkářství, těkavost, touha po vlastnictví, upovídání, urážlivost, vlažnost, vrtkavost, vyhýbání se kříži, vzpoura, vztahovačnost, vztek, zaneprázdněnost, závist, zbabělost, zlost, změkčilost, zneuznávání autorit ... žárli-vost ...

Boj s hříchem se nesmí spokojit s poznáním hříchu; musíme se od hříchu rozhodně odvrátit a nastoupit opačnou cestu.

- Připravila a doplnila - kas -

SMYSL ŽIVOTA

Je třeba, abych se naučil, že smysl mého života určuje Bůh, ne já. Bůh mě používá pro své velké cíle a ode mě žádá jen to, abych Mu věřil. Nikdy bych neměl říkat: "Pane, copak se mnou nemáš slitování?" Mluvím-li takto, stávám se kamenem úrazu. Když přestanu Bohu říkat, co chci já, může ve mně bez překážky uskutečňovat svoji vůli. Může mě zdrtit, vyvýšit, cokoli si vybere. Žádá jen jedno - abych absolutně věřil v Něho a v Jeho dobrotu. Sebelítost je od ďábla a ty, kdo si v ní libují, nemůže Bůh použít pro své záměry se světem. Buduji si tak svůj vlastní útulný "svět ve světě" a nedovolím Bohu, aby mě z něho vyvedl, protože se bojím, abych "neomrzl".

Oswald Chambers
To nejlepší pro Jeho slávu

NAPSALI JSTE NÁM

Naši milí čtenáři,

v letošním roce jsme dostali řadu dopisů, nad nimiž jsme strávili mnoho hodin modliteb, rozjímání, studia a hledání slov, jak nejlépe reagovat a co nejsrozumitelněji odpovědět. Za všechna slova povzbuzení a vděčnosti děkujeme. Negativních dopisů je nesrovnatelně méně, ale právě na ty chceme odpovědět, abychom mohli společně hledat kořeny neporozumění. Často se totiž stává, že čtenáři reagují emocionálně, aniž by si pozorně přečetli, co jim autor chce sdělit. Jsme si vědomi, že občas otevíráme pandořinu skříňku, že vybíráme témata náročná na přemýšlení, ale věřte - vybíráme je tak, abychom odpověděli na současné potřeby a otázky věřících, především mladých a přemýšlivých jednotlivců. Nechceme do církve vnášet rozbroje, jen chceme křesťany probudit z podřimování. Zápas o duši informuje a hovoří o živých tématech v církvích, sborech i ve společnosti, která se k nám obvykle dostanou později, někdy i s několikaletým zpožděním.

Historická otázka arminianismu a kalvinismu přináší některým lidem odpovědi na důležité otázky víry a chápání Boží svrchovanosti a z toho vyplývající poslušnosti. Je nutné, abychom pozorně prošli a vysvětlili pět bodů kalvinismu a srovnali je s pěti body remonstrátů, následovníků Arminia. Není možné, abychom se v polovině vzdali, protože někteří čtenáři odmítají toto učení z osobních důvodů.

Žijeme ve složité době, církev sama neví, kterým směrem jít. V církvích se na důležité otázky odpovídá opatrně nebo vůbec ne, spíše se opatrně našlápne, aby byli všichni v klídku. Máme sbory, kde je tolerován hřích, kde se neřeší problémy, které sbory a jednotlivce sužují, kde se pěstuje na sebe soustředěná duchovnost, kde se starší generace zabývá sněním o blízkém vytržení a mladá generace žije ve stra-

ZÁPAS O DUŠI 37

chu z budoucnosti. Starší s nadějí vyhlížejí vytržení církve a mladí jsou umrtvováni "duchovním" negativismem posledních dnů a blízkého konce. Raději nezakládají rodiny, nechtějí přivádět děti do světa, který nemá budoucnost. Svoji pozemskou budoucnost v Kristu nevidí pozitivně; jejich životní skepticismus se příliš neliší od názorů ekologů, zelených a jiných expertů a proroků špatných konců lidstva. Jejich vzor je svět. Zamysleme se sami nad budoucností svého sboru, podívejme se do vlastních řad - kde jsou dnes děti, které vyrůstaly v besídkách? Jaké dědictví víry jim předáváme? Děti křesťanů žijí, přežívají v duchovním komatu nebo volí druhý extrém a z církve odcházejí. A není divu. Máme sbory bez autority Božího Písma a proroky, kteří fantazírují a některé denominace lavírují na okraji pohanských rituálů. Víze a věštění budoucnosti vede mnohé jednotlivce i sbory až na hranice "křesťanské astrologie". I my jsme kdysi patřili k "expertům" na výklad knihy Zjevení. Podobně jako Svědci Jehovovi jsou někteří věřící natolik zaujati znamením poslední doby, že ztrácejí kontakt s realitou duchovních potřeb dnešního člověka. Místo lásky a důvěry v absolutní a svrchovanou moc Boží rozsévají strach. Není divu, že se objevuje stále více zhoubných sekt. Na druhé straně máme sbory, které představují takového Boha, který nemá jiný úkol a zájem, než věřícím ve všem žehnat a zaručit pozemské zdraví, úspěch a bohatství. Inteligentní mladí lidé, kteří se nepřikloní k jedné ani druhé straně, raději ze sborů odcházejí. Kdo za to může? Především nedostatečná znalost naprosté Boží svrchovanosti, naprosté lidské duchovní padlosti a biblicko-historických souvislostí. Té trošce křesťanů, kteří u nás žijí na okraji společnosti a přežívají někde v koutku, chybí orientace a pevné biblické základy reformace. Proto nemůžeme mlčet ani se ztotožnit s následujícím argumentem: *Poslední dobou však sleduji*

obsah a nárůst článků zabývajících se otázkou "předzvědění - předurčení". K tomuto mám vážnou výhradu:

- 1. vůbec to neslouží - nemá souvislost s evangeliem*
- 2. rozdmýchává to vlnu polemik, které nemohou vést k žádnému moudrému závěru*

Nevíme, na jakém základě můžeme eliminovat stovky biblických veršů, které o vyvolení hovoří. Jak můžeme přijmout námitky na tak závažné téma ve dvou větách? Někteří bratři nám vzkazují, abychom už s tím kalvinismem přestali, ale když se jich někdo zeptá, zda to četli, jaké mají konkrétní námitky, odpoví, že nečetli, že je to prostě nezajímá. Přestaňme se opírat o duchovní potěmkinismus. S takovými argumenty nejsme spokojeni, není spokojená mládež ani čtenáři, kteří se na nás obracejí. Přemýšlivým lidem nestačí stručné nebo zjednodušené odpovědi. Církev má odpovědnost přinášet ucelený výklad Písma, který musí srovnávat s různými směry v zájmu pochopení.

Ve světle této reality chceme obhajovat biblické základy Boží svrchovanosti. Proto vybíráme témata, která jsou ve sborech opomíjena, proto vydáváme Zápas o duši, záleží nám na každém jednotlivci. Dokud nám bude Pán Bůh žehnat a dávat dostatek sil, budeme prostřednictvím Zápasu o duši bojovat o duše Bohem vyvolených, aby je Bůh přivedl k víře a poznání pravdy. Prostřednictvím časopisu chceme oslavovat našeho Pána, Svrchovaného Boha. V druhé řadě chceme sloužit těm, kteří žijí pro Krista a nenechávají si evangeliem sami pro sebe. A zatřetí, chceme oslovit ty, kteří žijí bez křesťanského obecnství nebo mají s religiozitou špatné zkušenosti. Děkujeme Bohu, že změnil situaci v naší zemi, že máme svobodu a co bylo dříve nemožné, je dnes svobodně hlášáno. Modlíme se, aby čtenáři - věřící i ještě nevěřící - přemýšleli, kladli si otázky a dostávali na ně biblické odpovědi. Jinak naše práce nemá cenu.

38 ZÁPAS O DUŠI

Všem věrným, odvážným a přemýšlivým děkujeme za slova povzbuzení. Časopis Zápas o duši patří vám a jeho hlavním úkolem je vzdávat čest a slávu svrchovanému Bohu.

Vaši Steigerovi

✉ Milý bratře,

Vaše úvahy v č. 62 ZOD na str. 22-30 mě nutí znovu Vás upozornit na absenci žádoucí pokory. Vy se urputně snažíte vyložit každou otázku, ale co Vám říká Žalm 73,16 či 2Pt 1,20? Co kdybyste příště zkusil vyložit např. následky zemětřesení či cyklónů?! Což je na Vás vysvětlit nám beze zbytku vše, co je v tomto životě nepochopitelné? Proč právě Vy si osobujete tak sáhodlouhý a kostrbatý výklad např. "předurčení"? Žalm 76,10 (str. 25) Vám je dokladem "negativního předurčení k záhubě"! Přitom pokorní a upřímní překladatelé (např. Zürcher, Bibel, Dr. Menge, Good News) upozorňují na nejasnost, nesrozumitelnost hebr. textu (jde o hněv člověka či Boží), ale Vy jste ve výkladu suverén (jako např. naši ekumeničtí v 2. půli verše). Co jste chtěl říci na str. 26 tím, že mínus x mínus je plus? Či na str. 27: "Bůh záměrně uvolnil tlak své ruky" v případě krutovládů? Či str. 28: "Satan je otcem i těch, kteří jsou předurčení ke spasení, ale..."? Či str. 28 "Bůh stáhl část své obecné milosti, které se těší i satan"? Či str. 30 "Zatracení jsme již ve chvíli početí"? Nebojíte se Boha za taková krkolomná tvrzení, jimiž chcete dát najevo, jak je Pán Bůh před Vámi úplně nahý? Vám nestačí radost z Božího vykoupení, aniž byste věděl a "logicky z Písma" zdůvodnil, proč že nebudou v Božím království všichni?

Zklamán, ale přesto bratrsky zdraví
Dopis č. 2056 - M.C. Přerov

✉ Pane Steiger,

nejsem určitě první a jistě ani poslední, kdo se odhodlal Vám alespoň krátce napsat v odezvě na Vaše hlavní články v posledních číslech časopisu Zápas

o duši. Dost jste mě překvapil svými tvrdými a místy až do krajnosti vyhraněnými názory v otázce Božího vyvolení a zatracení a vlastně naprosté bezmocnosti člověka. Dříve jsem Vás považoval za člověka, který se docela slušně orientuje v Bibli a jehož názory na ní taky pevně stojí. Teď však stále jasněji vidím, jak raději věříte tomu, co věří druzí a jejich knihám a komentářům k Bibli, než Bibli samotné.

Určitě se Vám to vše lehce píše, když si díky svému učení uvědomujete, že právě Vy jste vyvolený, aniž byste se sám nějak musel rozhodnout, a že vlastně nikdy o své spasení nemůžete přijít, i kdybyste udělal cokoliv. Nevím, jestli byste se stejnou lehkostí a rozhodností psal stejné teorie, kdybyste právě Vy patřil k té druhé nešťastné skupině, která je navěky zatracena. Nechápu, kde má tato doktrína svůj původ, ale v Bibli to není, i když to tak může na první pohled vypadat. Ale opravdu jenom na ten první.

Když si jen tak letmo vezmete Bibli od začátku do konce, vřdycky můžeme vidět, že Bůh nabízel několik možností, upozornil na jejich následky, často ještě ve své lásce doporučil tu nejlepší a potom nechal člověka, aby si svobodně vybral. Adam s Evou si mohli vybrat a Bůh je varoval, lidé za doby Noeho si mohli vybrat a Noe celou dobu stavby lodě nabádal ostatní lidi, aby vstoupili dovnitř - mohli si vybrat, na mnoha jiných místech vidíme dvě cesty, které Bůh předkládal svému lidu, požehnání a prokletí, prosperitu a chudobu, vyhnanství a vlastní země - vždy si mohli vybrat. Stejně tak Ježíš nabízel dvě cesty - úzkou a širokou a lidé si opět můžou vybrat.

Vůbec nerozumím tomu, jak můžete psát, že někteří lidé se vlastně narodí jenom proto, aby nakonec skončili v pekle a byli trestáni, jako by Ježíš podle Vás přišel jenom kvůli hrstce vyvolených a nikoliv pro všechny lidi. Vždyť dobře víme, že Pán řekl: **"Nepřišel jsem pozvat k pokání sprava"**

ZÁPAS O DUŠI 39

vedlivé, ale hříšníky." Myslíte, že byl někdo spravedlivý? Bible říká, že všichni hřešili a jsou daleko od slávy Boží. Jestliže tak všichni byli hříšníci, tak Bůh přišel kvůli všem. A na mnohých místech to říká Ježíš ještě jasněji.

Nejenom v evangeliích je jasně psáno, jak Bůh touží všechny lidi zachránit. Jak mi ve světě Vašeho učení vysvětlíte třeba tyto dva verše: **"To (modlitby) je dobré a vítané u našeho Spasitele Boha, který chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.** (1.Tim. 2:3-4) A taky **"Pán neotálí splnit svá zaslíbení, jak si to někteří vykládají, nýbrž má s námi trpělivost, protože si nepřeje, aby někdo zahynul, ale chce, aby všichni dospěli k pokání."** (2.Pt. 3:9)

Když to je Boží vůle a Boží touha, aby všichni lidé byli spaseni a činili pokání, jaké máte právo tvrdit pravý opak, stát proti Bohu a ještě svádět ostatní, aby tomu taky věřili? Vy vlastně tvrdíte - "člověk je loutka, vše je už dopředu dáno". Bůh tvrdí - "jsi svobodná bytost, já ti nabízím a dobře radím, ale ty sám si vyber z této nabídky". Není pochyb o tom, kdo má pravdu. Je velká škoda, že ve svém časopise nedáte prostor k obhajobě druhé strany. Vehementně hájíte jen svůj názor a určitě přísně cenzurujete další případné pisatele, kteří nemají Váš názor. Na druhé straně to však chápu. Je to přece jenom Váš časopis. Bylo by dobré, abyste používal stejný princip jako samotný Bůh a nechal čtenáře vybrat, aby si sami určili cestu. Místo toho stále obhajujete jen tu svou. Vy sice napíšete do tabulky přibližně oba základní pohledy, ale pak hájíte jen jeden z nich. Dejte prostě čestně šanci i druhé straně.

Dříve byl Váš časopis mnohem čtivější a nezaujatý a teď se pomalu, ale jistě stává nanejvýš Vašich tezí a podivného učení. I přesto jsem moc šťastný, že naprostá většina křesťanů v naší zemi nesdílí Váš pohled.

Děkuji Vám, jestli jste dočetl tento dopis osobně až sem, a z celého srdce

Vám přeji převeliké Boží požehnání, vedení po Jeho cestě, srdce plné je-
nom Jeho vznešené pravdy a život le
Jeho svatě vůle. Pán s Vámi.

Dopis č. 2158 - Tomáš K., Havířov

✉ Milí Steigerovi,

... Důkladně jsem si články pod nadpi-
sem "Boží svrchovanost" a v posledním
č. 62 pod názvem "Podvojně předurče-
ní" přečetl. Po konzultaci s mnohými
bratřími z pohledu Božího slova zastá-
vám názor, či poznání Arminismu jak
je ve svých člancích (sice podle vás
jako negativní), ale přece uvádíte.
Jsme toho názoru, že učení v této otáz-
ce podle Kalvinismu či reformované
teologie je degradování Boží lásky,
kterou Bůh vůči padlým hříšníkům ne-
diskriminuje, dříve v souladu s Arminis-
mem podmiňuje. Víme, že člověk mrtvý
ve vinách a hříších leccos nemůže, ale
rozhodnout se pro spasení na základě
nabízené milosti Boží spasitelné, máme
za to, že může. Proto máme ve slově
Božím dostatek důkazů. ... Proto Vás
žádáme v lásce bratrské, abyste na
níže uvedené adresy časopisy Zápas
o duši neposílali.

P.S. Za vše dobré čím nás, zejména
v minulosti časopis obohatil, Vám sr-
dečně děkujeme. Jinak duchovní litera-
tury máme dost.

Pán Vám bohatě žehnej, jménem
všech dosavadních odběratelů ZOD.

Dopis č. 00020 - br. K. - Hodonín

TEOLOGICKÉ REFLEXE

Naše rozsáhlá korespondence ještě
více ožila poté, co vyšla čísla 60, 61, 62
a 63. **Převážná většina dopisů týkají-
cích se Božího svrchovaného vyvole-
ní je povzbudivá.** Několik pisatelů ne-
souhlasilo, tři z jejich dopisů jsme výše
otiskli. Respektujeme a vážíme si jejich
přesvědčení. V konci konců, poznání
každého jednoho z nás není menší ani
větší než míra víry, jakou nám Bůh udě-
lil (Řím. 12:3).

40 ZÁPAS O DUŠI

Moje modlitba je s vámi a věřím, že všichni toužíme po hlubším poznání Boží velikosti. Označení "arminián" a "kalvinista" nepoužívám, abych se někoho dotkl. Nevymyslel jsem si je. Jsou to po staletí vžitá a užívaná pojmy, abychom nemuseli stále opisovat učení jednoho nebo druhého. Kdybych použil označení "semipelagián" a "augustián" nebo "remonstrát" a "reformovaný" nebo "vyvolení hříšník" a "vyvolení Bohem" znamenalo by to téměř totéž, ale nepochopení by se ještě prohloubilo. Každý křesťan jednomu z obou učení věří. Nedá se nevěřit ničemu, křesťan není agnostik. Zjednodušeně řečeno, **arminián věří, že osobní víra předchází znovuzrození, kalvinista věří opak, že znovuzrození předchází osobní víru.** Pro arminiána je víra příčina a znovuzrození důsledek. Pro kalvinistu je znovuzrození příčina a víra důsledek. Věřící arminián si vyvolil Boha. Nevěřícího kalvinistu si vyvolil Bůh. Není to totéž!

Většina z těch několika nesouhlasných dopisů citují verše tohoto typu:

◆ **Pán neotálí s naplněním svého slibu, jak si někteří myslí, ale je k nám trpělivý, neboť nechce, aby někteří zahynuli, ale aby všichni došli k pokání.** (2. Petrův 3:9)

Na první pohled se zdá, že Bůh zde má na mysli všechny lidi celého světa ktereholiv dějinné doby. Pozornějším studiem zjistíme, že existují nejméně čtyři výklady tohoto verše.

Nejprve si musíme ujasnit Boží "chtění" nebo "nechtění", tedy Jeho vůli. Bible v zásadě popisuje tři druhy Boží vůle:

1. Boží rozhodující vůle. To je ta svrchovaná vůle, kterou Bůh vynese a tak se stane. Svoji vůli Bůh nadekretuje, proto je známá pod názvem "**dekretivní vůle**". Podívejme se na dva příklady Jeho rozhodující neboli dekretivní vůle.

◆ **Rozhodne-li se k čemu, kdo to zvrátí? Udělá, co se mu zachce.** (Jób 23:13)

Nevykládejme si sloveso "zachce" emotivně. My mu totiž díky naší hříšné přirozenosti rozumíme od počátku negativně. My pod "zachtěním" téměř vždy rozumíme lidskou z vůli. Jestliže hříšník provozuje "zachtěnou" svévoli, musí se co nejvíce omezit, jinak by napáchal nenapravitelné zlo. Jestliže ale Svätý a naprosto dokonalý Bůh dělá to, co se Mu zachce, pak je to to nejlepší, co nás může potkat. Proto se máme modlit bez ustání, aby Bůh dělal stále jen to, co se Mu zachce: **"Bud' vůle Tvá jako v nebi, tak i na zemi..."**

◆ **Od počátku oznamuji, co se v budoucnu stane, od pradávna, co se ještě nestalo. Pravím: Moje rozhodnutí platí a co se mi líbí, uskutečním.** (Izajáš 46:10)

Zde Boží rozhodující dekretivní vůle zřetelně vystupuje! Vždyť i naše osobní existence (od početí a narození) je důsledek Jeho výsostné rozhodující vůle. Byli jsme Jeho rozhodující vůli "nadekretováni", proto se před ním skláníme! Nikdo se Boží rozhodující dekretivní vůli nemůže vzepřít. Bůh ji nekonzultuje s nikým, není, kdo by Mu byl roven.

2. Boží prikazující vůle. To je ta Boží vůle, kdy Bůh prikazuje, co máme nebo nemáme dělat. Desatero je nejlepším příkladem Boží prikazující vůle. Bůh lidem prikazuje milovat Boha a rodiče - protože Jej a je dostatečně nemilují, a dále prikazuje nehřešit - protože hřeší. Prikazující Boží vůli se říká "**preceptivní vůle**". Boží prikazující preceptivní vůli se člověk může vzepřít a také se aktivně vzpírá.

3. Boží vůle, jejíž naplnění Boha těší a líbí se Mu. Té se říká "**dispoziční vůle**". To je ta Boží vůle, kdy se Bůh těší z dobrého díla, nebo netěší ze zlého díla. Když Bůh sedmý den spočinul od tvoření světa, viděl, že vše bylo velmi dobré. Jeho rozhodující **dekretivní vůle se naplnila ve stvoření.** Adamovi vyjevil Svoji prikazující preceptivní vůli, aby nejedl ze stromu poznání, a zatřetí projevil vůli Svě povahy, potěšil se tím, co vykonal a prikázal. Byl

ZÁPAS O DUŠI 41

v dobrém rozpoložení, v dobré dispozici - odtud **dispoziční vůle**. Této vůli se člověk také může vzepřít.

Nyní výklad 2. Petrův 3:9

Jestliže slovo "všichni" skutečně zahrnuje všechny bez výjimky, jak tomuto slovu rozumí upřímný arminián, kterou ze třech "vůlí" potom použije ve slově "**nechce**" v úvodním verši:

◆ **Pán neotálí s naplněním svého slibu, jak si někteří myslí, ale je k nám trpělivý, neboť nechce, aby někteří zahynuli, ale (chce) aby všichni došli k pokání.** (2. Pt 3:9)

1. Jestliže použije ve slově "nechce" Boží nařizující **dekretivní vůli**, potom "nezahynutí" a "dojít k pokání" by bylo Bohem rozhodnuto, nadekretováno a všichni bez výjimky by nezahynuli a došli k pokání. Protože arminiáni stejně jako kalvinisté nevěří ve všeobecné univerzální spasení, potom by tato interpretace obsahovala více spásy, než v jakou upřímný arminián věří.

2. Jestliže použije ve slově "nechce" Boží nařizující **preceptivní vůli**, potom "nezahynutí" a "dojít k pokání" by bylo Bohem přikázáno. To znamená, v mravním smyslu, že Bůh přikazuje všem bez výjimky dojít k pokání a zakazuje všem bez výjimky zahynutí. Někteří by to tak mohli vyložit. Tento výklad je však velmi nepravděpodobný. Je těžké pochopit a přijmout, že by Bůh všem zapověděl a nedovolil zahynutí. Především arminián, jenž zakládá spasení na svobodném duchovním lidském rozhodnutí před znovuzrozením, by měl s tímto výkladem nesnáze.

3. Jestliže použije ve slově "nechce" Boží vůli, jež Boha těší v případě naplnění, nebo netěší v případě nenaplnění, potom výklad tohoto verše je naprosto stejný jako ve všech těch verších, v nichž **Bůh nalézá potěšení** a radost podle Svě dispoziční vůle:

◆ *Budme vděční za to, že dostáváme neotřesitelné království, a služme proto Bohu tak, jak se jemu líbí, s bázní a úctou.* (Židům 12:28)

Nebo nenalézá potěšení a radost podle Svě dispoziční vůle:

◆ *Vždyť já si nelibuji ve smrti toho, kdo umírá, je výrok Panovníka Hospodina. Obráťte se tedy a budete žít." (Ezechiel 18:32)*

Již jsme se zmínili, že této Boží vůli se člověk může vzepřít. Tato vůle se ztotožňuje s **Boží obecnou milostí**, o níž jsme se obšírněji zmínili v článku "Podvojně předurčení" (ZOD 62).

Mnohý lidský soudce také nenachází potěšení v rozsudku, který musí vynést nad viníkem. Přesto rozsudek vynese ve jménu rozhodující zákonem nadekretované spravedlnosti. Vynesená spravedlnost má větší váhu než soudcova nelibost v odsouzení. Bůh se neraduje ze smrti bezbožníka, protože je to v rozporu s Jeho dispoziční vůlí, s vůlí Jeho svatě milosrdné povahy. Přesto, v jistém smyslu smrt bezbožníka je Boží vůlí, protože rozhodl Svoji neodvolatelnou dekretivní vůlí, že zemře ta duše, která hřeší! Především věta vůbec neznamená, že Bůh dělá něco, co nechce dělat. Verše nemohou stát proti sobě! Podívejme se na příklad příkladů:

Boží rozhodující dekretivní vůli bylo, aby Ježíš Kristus zemřel na kříži. Ve smrti a utrpení Svého Syna nenalézal žádné potěšení. Rozhodně se netěšil z toho, že na Ježíše Krista vylihl Svůj hněv, který náležel nám. Přesto našel potěšení v důsledku Synova utrpení, totiž v záchraně Svých, které si stvořil pro Sebe a kvůli Sobě. Boží potěšení převážilo Jeho utrpení.

Ze všech třech probraných výkladů je tento třetí pro arminiána nejpřijatelnější, nejlépe zapadá do souvislostí Bible. Musíme však mít stále na paměti, že to co se Bohu líbí nebo nelíbí nemusí nutně být v souladu s Jeho dekretivní nezvratitelnou vůlí.

Zbývá ještě 4. výklad:

Také kalvinista plně souhlasí, že Bůh nenalézá potěšení v záhubě bezbožníků a chce, aby se všichni obrátili. Kalvinista však vykládá tento typ veršů

42 ZÁPAS O DUŠI

z hlediska Boží dispoziční vůle, která nemůže potlačit Boží rozhodující dekrativní vůli, protože dekrativní vůli se nelze zpřít, zatímco dispoziční vůli ano.

- ◆ *Pán neotálí s naplněním svého slibu, jak si někteří myslí, ale je k **nám** trpělivý, neboť nechce, aby **někteří** (někdo) zahynuli, ale aby všichni došli k pokání. (2. Petrův 3:9)*

Otcové reformace, s nimiž se ztotožňují, interpretovali předešlý verš takto:

Všimněme si slovíčka "**někteří**" nebo "**někdo**" (záleží na překladu). Patří ten "někdo" do neomezené skupiny lidí, tedy do celého lidstva? Nebo ten "někdo" patří do vymezené skupiny lidí? Arminián věří, že "někdo" patří do celého lidstva. Reformovaný věřící věří, že "někdo" patří do vymezené skupiny z celého lidstva.

Podíváme-li se na verš pozorněji, potom to vymezuje slovo "nám". Protože 2. Petrův je psán křesťanem křesťanům a pro křesťany, potom je vysoce pravděpodobné, že vymezuje slovo "nám" se vztahuje na vymezenou skupinu z celého lidstva, totiž na církev, na celý staro- i novozákonní pravý Izrael.

Pán tedy neotálí s naplněním svého slibu, jak si někteří myslí, ale je k **nám** ke Svému lidu, který si pro sebe stvořil trpělivý, neboť nechce, aby **někdo** z Jeho lidu zahynul, ale aby všichni z Jeho lidu došli k pokání. Bůh svrchovaně rozhodl svojí dekrativní vůlí, že nikdo z Jeho vyvolených nezahyne a všichni se obrátí k pokání.

Tak se dostáváme zpět k Boží svrchované rozhodující dekrativní vůli. Potom jsme i v naprostém souladu s mnohými ostatními verši Písma. Jen jedna ukázka:

- ◆ *Zjevil jsem tvé jméno lidem, které jsi mi dal ze světa. Byli tvoji a dal jsi je mně; a tvé slovo zachovali. A teď poznali, že všechny věci, které jsi mi dal, jsou od tebe. Neboť slova, která jsi mi dal, jsem dal jim; a oni je přijali a opravdu poznali, že jsem vyšel od*

tebe, a uvěřili, že ty jsi mě poslal. Já prosím za ně; neprosím za svět, ale za ty, které jsi mi dal, neboť jsou tvoji. A všechny mé věci jsou tvé a tvé jsou mé a jsem v nich oslaven. Já už nejsem na světě, ale oni jsou na světě a já jdu k tobě. Svätý Otče, zachovej je ve svém jménu, jež jsi mi dal, aby byli jedno jako my. (Jan 17:6-11)

Takto bychom mohli dlouho pokračovat mnohými dalšími verši. Jestliže ve verši

- ◆ *Pán neotálí s naplněním svého slibu, jak si někteří myslí, ale je k nám trpělivý, neboť nechce, aby někteří zahynuli, ale aby **všichni** došli k pokání. (2. Petrův 3:9)*

slovo "všichni" znamená všechny lidi bez výjimky, potom máme v Bibli ty nehlubší rozpory a protirečení. Jak bychom jej mohli dát do souladu s právě vzpomenutým Janem 17:6-11?
-pst-

Všechny čtenáře vyzýváme: čtěte pozorně, přemýšlejte, modlete se, hledejte Boží pravdu. Pravda Boží vítězí nad každou pochybností. Neste Evangelium odvážně a odpovědně. Hříšníky nepřesvědčí Pavel Steiger, Zápas o duši, ani vy, ale Bůh Duch svatý. Všechna sláva a zásluha patří Bohu. Jeho děti jsou dědicové Boží slávy, ne lidské svobodymyslnosti.

POVZBUZENÍ

✉ ... přínos Vašich článků vidím v tom, že jsou provokující. Díky jim se mohou křesťané zamyslet nad určitými věroučnými tématy a posuzovat je svým duchem. Získávají tak příležitost ujasnit si své postoje a poměřovat, zda učení, které předkládáte, je skutečně v souladu s Písmem. I já patřím k takovým čtenářům. Zásluhou Vašeho článku o kalvinismu jsem si mohl uvědomit, kde zřejmě udělala reformace chybu.

Dopis 1986 - Pavel G., Praha

ZÁPAS O DUŠI 43

✉ ... Děkujeme a s upřímnou radostí vzdáváme chválu Bohu za Váš časopis, který přináší evangelium v plnosti v tak závažné a pro člověka tak obtížné téma teologie reformované víry. Váš časopis je pro nás (píši za svou rodinu nikoliv za celou církev) hmatatelným vyslyšením našich modliteb, aby pravda, kterou Písmo učí, byla zvěstována tak, jak ji zvěstovali apoštolové, proroci, reformátoři a další služebníci Boží bez ohledu na to, jak je to pro naše temné srdce obtížné přijmout. Nikdy jsme v našem křesťanském životě nezažili nic tak intelektuálně a emocionálně více osvobozujícího než poznání naší absolutní padlosti a Boží prozřetelné svrchovanosti, se kterou nás vysvobozuje ze zajetí hříchu a uvádí nás do bezpečí vědomí Jeho moci. Svými katechismy, vyznáními a nescetnými dalšími díly reformovaných teologů nám tyto pravdy přinášejí světlo do všech oblastí našeho života a systematizují naše poznání Písma. Poznáváme stále více a více, že bez Pána Ježíše Krista nemůžeme činit skutečně vůbec nic. A toto dílo se netýká pouze transformace našich "osobních" životů, ale snahy o přeměnu celé společnosti. Víme, jak je to těžké mluvit na tato témata se svými sourozenci v Kristu, ale věříme, že Duch svatý má tu moc osvitit srdce nás všech, abychom žili pouze Bohu k slávě, aby i církve měly touhu být soli a světlem a činili ve jménu Božím to, co On požaduje. Mnoho zdaru v práci a povzbuzení od Pána našeho Ježíše Krista.

Dopis č. 2041- E-mail - D.E.N., Zlín

✉ ... vyrostla jsem na vesnici v rodině, která byla ateistická. Kdysi moje babička chodila do kostela a měla i nadále před Bohem bázeň, ale když jsem se jí v šesti letech ptala, jestli je Bůh, řekla, že neví. ... Ve třiceti letech jsem potkala člověka, jenž mi dal Bibli a o Bohu něco řekl. Bible se mi líbila, považovala jsem ji za návod, jak používat bílou magii a neublížovat, protože

v té době jsem už věděla hodně o světě duchů a zjistila, že má za cíl lidi ovládat, nikoliv jim sloužit, a také, že tento svět lidí nemiluje. Můj přítel mi ale řekl, že jediná cesta k Bohu je skrze Jeho Syna Ježíše ...

Dva roky jsem se scházela s baptisty, katolíky a husity. Ale byla jsem tak nadšená pro Boha, že jsem hledala stejné lidi, jako jsem byla já. V roce 1992 jsem vstoupila do církve ... Tam jsem pracovala v nedělní škole, biblické školce, ve sboru a v divadle, v modlitebních týmech. To trvalo do roku 1998, kdy jsem odtud odešla. K velké církvi jsem se už nepřipojila.

Váš časopis odebírám asi tři roky a poslední číslo mě tak nadchlo, že Vám píšu. Hlavně článek o kalvinismu a arminianismu. Považuji své desetileté křesťanství za učební dobu. Vše, co jsem slyšela a četla, mě vyučovalo a dospěla jsem ke kalvinismu, aniž bych věděla, že se to tak nazývá. Ve svém desetiletém křesťanském životě jsem se někdy přikláněla na jednu nebo druhou stranu a vím, že ono přiklánění na tu či onu stranu má další důsledky. ... Skupina nebo člověk, který se přikloní k "A", má tendenci růstu v zaměření na svou vlastní nebo skupinovou "svatost". Skupina nebo jednotlivec, který se přikloní ke "K" roste v zaměření na svatost Boží! Křesťané "A" mají tendenci k centralizaci a ovládnutí lidí. ...věřící "K" mají svobodu ke sdružování... Zažila jsem si takový strach, že když opustím svou skupinu - církev - nebo jen pomyslím, že vedoucí není v pořádku, okamžitě zemřu. Další pozorování mě vede k přesvědčení, že příklon od "K" k "A" se může dít v moderní církvi nepozorovaně a zákeřně, aniž lidi vědí, co se děje. Od bázně a poslušnosti Bohu k bázni a poslušnosti vůdců. Vůdce nakonec kážou, že oni jsou povolání od Boha k absolutní vládě nad lidmi a lidé se bojí jen pomyslet, že vůdce lže. Věřící jsou vtaženi do vyučování, že nemohou obdržet sami vedení od Boha, pouze skrze osvícené vedoucí (někdy

44 ZÁPAS O DUŠI

tomu nevěří, ale bojí se), že ten, kdo není výše, než obyčejný člen církve, tak k němu nemůže Bůh mluvit a jestliže mu to vedoucí nepotvrdí, pak to nebyl Bůh. Vede to k absolutnímu ochrnutí vztahu lidí s Bohem a formálnímu mrtvému náboženskému řádu. Nastupuje duch chaosu, pasivity, deprese a oddání se organizaci o to silněji, že většina již neslyší Boha a ani neslyší, že by mohli. ...č. 2073 Miroslava, Brno

✉ Vážení přátelé, milí Steigerovi, nemohu nepoděkovat za kazetu "Boží svrchovanost". Náš Pán vždy ví, kdy potřebujeme podepřít. Už více jak dva roky se učím odpouštět. Moje víra stojí na Pánu Ježíši a raduji se, že jsem Jeho vykoupeným vlastnictvím. Ale zklamání z křesťanů se mnou otráso. Vždy jsem v církvi narážela na to, že posloucháme, ale často nejednáme podle slyšeného slova. Pán se mnou v tom boji byl, avšak zůstala mi nedůvěra. ... Křesťan je také v nebezpečí, že jeho postoje nebudou duchovní, ale duševní. A snaha vládnout se nevyhýbá ani některým sborům. Proto mi Vaše kazeta pomáhá. Opakovaně ji poslouchám. Když se staneme pro Krista nepoužitelní, zvolí si někoho jiného. Stále máme příležitost nespolečat na svou rozumnost, ale hledat Boží vůli a věřit, že On je svrchovaným Pánem. Také si opakuji, že Pán Ježíš je vítěz nad mým hříchem i nad hříchem ve sboru. Vyhlašuji Jeho vítězství a prosím, aby mi Duch svatý nedovolil udělat něco, co by Pána Ježíše zarmoutilo.

Chválím Pána a děkuji Mu, že mi skrze Vás pomáhá. Už jsem stará. Víím ale, že musím vytrvat až do konce. Čerpám z Vašeho ZOD podporu a raduji se, že se s Vaším směrem mohu ztotožnit. Pravda je často tvrdá, ale vysvobozuje. Končím, jako končil i Vaš dopis, aby poznávání Pána Ježíše Krista bylo smyslem našeho života, protože v Ném jsou skryty všechny poklady moudrosti a poznání...

Dopis č. 2157 - Růžena S., K. Vary

✉ ... děkuji za váš časopis, za nekompromisní snahu předávat pravdivě Boží slovo a jeho výklad. Je mně až záhadné, jak některé sloupy Boží pravdy jsou téměř "utajovány" mezi křesťany. ... Vše co se nám přihodí je od Boha. Pro křesťana neexistuje náhoda. Proto prosme Boha, aby nám otevřel oči, abychom v každé věci a v každé oblasti svého života viděli, že je to On, kdo nás chce zasáhnout. ...Děkuji vám, že stále orientujete své působení na psané Slovo Boží, co je nejdůležitější.

Dopis č. 2557 - S.D., Hradec Králové

✉ Drazí v Kristu, milí Steigerovi, s láskou a vděčností děkuji Bohu Otci a Pánu Ježíši Kristu za Vás. Jsem Vaše stálá čtenářka a vždycky se už moc těším na každé další číslo. Zvlášť chci poděkovat za články "O zkaženosti člověka" (ZOD č. 60), "Boží vyvolení" (č. 61), a z č. 62 za objasnění učení "kalvinismus versus arminianismus". Je mi padesát let a vyrůstala jsem v katolickém učení, které mě provázelo až do mých čtyřiceti let, než jsem dostala Bibli. Do té doby jsem jiný pohled na Boha a spasení neznala, protože pocházím z jižní Moravy, která je silně katolická. Při čtení Bible jsem zažívala takové "šoky", že jsem stála před rozhodnutím, jak dál. ... Cele s Vámi souhlasím, že zkaženost člověka je totální a že přirozený člověk sám ze sebe nemá sílu ani chuť něco takového udělat. Je to opravdu Boží milost a trpělivost s námi. Sama jsem to prožila. Sláva a dík patří jedině Jemu a nám přináležejí pouze "s bázní a chvěním uvádět ve skutek své spasení".

Dále moc děkuji i za článek z č. 62, který pojednává o podvojném předurčení. Je velice důležité a prospěšné se nad tím zamýšlet a já Vám děkuji, že to děláte. ... Už se těším na biblické vysvětlení dalších tří bodů kalvinismu, které, jak píšete, budete probírat v č. 63, 64, 65. Ať Vám Bůh žehná a dá moudrost, vytrvalost a odvahu při výkladu Jeho Slova, aby tak vše bylo k Jeho

ZÁPAS O DUŠI 45

oslavě, která Jemu v Pánu Ježíši Kristu náleží.

Dopis č. 2173 - L.F. - Uh. Hradiště

✉ ... Ano, máme upřímnou radost, jak mocně si vás Bůh použil pro šíření biblického učení v Čechách. Obdivujeme vaši rozhodnost a pevnost postavit se do reformovaného tábora a veřejně svoje přesvědčení přiznat. Pro některé čtenáře ZODu to bude nepřijatelnou změnou v postoji. Pro jiné, doufejme, prohlédnutím a neocenitelným obohacením jejich křesťanské víry.

Modlíme se za vás, aby vás Bůh ochránil a posílil zvláště teď, když jde do tuhého. Možná ztratíte mnoho přátel a dlouholetých čtenářů, ale Boží pravda a svrchovanost musí mezi lidmi. Bůh je s vámi, jeho jméno budiž oslaveno!

Vaši reformáci a spolubojovníci v Kristu

Dopis č. 2163 - Z. N., Liberec

✉ ... Chtěla bych Vám říci, jak silně mě Vaše kazeta oslovila. Již roky jsem si kladla pasivně otázku, proč pán Bůh dopouští tolik zla, tolik lidského neštěstí, tolik válek a katastrof, přičemž moje odpověď zněla vždy: "Vždyť pán Bůh to ví líp, proč to dopouští." Ale až po poslechu Vaší kazety se mi objasnila celá tematika, jako kdyby mi spadly klapky z očí. Mimo to je to krásný pocit, slyšet nebo cítit, že existují lidé, kteří OPRAVDU a UPŘÍMNĚ věří v pána Boha! Ráda bych Vám toho napsala více. Tímto způsobem je to velice jednoduché. Prosila bych Vás ale o potvrzení příjmu této zprávy na důkaz, že tato elektronická pošta skutečně funguje.

Přeji Vám i za moji maminku, paní V. z Pasova, a moje dva bratry požehnané Vánoční svátky, jakožto i Boží požehnaní pro Vaši další činnost.

E-mail, Ivana P., Tiefenbach

Když jste byli služebníky hříchu, měli jste svobodu od spravedlnosti;

✉ Vážení Steigerovi, dík za ZOD! Je to pro mně to nejkrásnější čtení. Nedovedu se s těšit jen sám a tak je rozdávám a nic mi nezůstane. Proto vás prosím, zašlete mi nějakou nahrávku ...

Dopis č. 2590 - Rudi S., Kanada

Zahraničním čtenářům děkujeme za všechna přání.

EFEZSKÝM 1, 1 - 14

ÚVOD

Epištola Efezským se nejčastěji označuje jako epištola o církvi. Pojednává o tom, jako církev vznikla, jak roste a jak žije. Jaké v ní platí zásady a jaké tam jsou nebo měly by být vztahy. Apoštol Pavel sloužil v Efezu tři roky - nikde jinde nesloužil na jednom místě tak dlouho. Epištolu napsal ze svého prvního vězení v Římě (asi r. 62), kde strávil dva roky. Byla poslána do Efezu, ale byla zároveň určena ostatním maloazijským sborům. Byl to jakýsi oběžník. Tomu nasvědčuje i charakter listu, který je poněkud neosobní. (Pavel strávil v Efezu 3 roky a při tom v dopise nikoho nezmiňuje).

Pozdrav

♦ **Pavel, z Boží vůle apoštol Ježíše Krista, bratřím věrným v Kristu Ježíši: Milost vám a pokoj od Boha Otce našeho a Pána Ježíše Krista. (1,2)**

V úvodu téměř všech epištol se vyskytuje přání milosti a pokoje. Milost je nezasloužená přízeň od Boha. Milost vede k přesvědčení, že bez ohledu na to jací jsme byli a jací jsme, někdo nás má pořád stejně rád a záleží mu na nás. Třeba to tak někdy nevnímáme, ale ve skutečnosti tomu tak je. Takový je Bůh k nám. Jestliže přijímáme milost, prožíváme Boží přízeň, milosrdenství, vedení v různých okolnostech života. Boží přízeň není tím, čím je přízeň lidí, která často selže právě ve chvíli, kdy ji nejvíce potřebujeme. Bůh je milost a věrnost současně. Kdo přijímá milost,

46 ZÁPAS O DUŠI

přijímá Boží přízeň a lásku. Přijímá i Boží péči, jistotu, že bez Boží vůle se nic nestane. Jen tak, díky milosti, můžeme být vůči ostatním lidem také laskaví, plní slitování a dobrého ovoce. Můžeme jednat s druhými tak, jak s námi jedná Pán Bůh. Pokoj Pokoj je neochvějná jistota, že s Bohem můžeme vždy počítat jako s někým, kdo stojí po našem boku a ne proti nám.

Duchovní požehnání

◆ *Pochválen buď Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, který nás v Kristu obdařil vším duchovním požehnaním nebeských darů;*

Ty největší věci na světě jsou duchovní a ne materiální povahy. Bůh nás už vším duchovním požehnaním obdařil. Je to popsáno v dalších verších. V původním řeckém textu je to vyjádřeno jednou větou (až do 14. verše). Kvůli její lepší srozumitelnosti máme toto složitě souvětí v ekumenickém překladu vyjádřeno několika větami. V textu je zřetelně vidět dílo Boží Trojice, Otce, Syna i Ducha. Dílo Otce (4) v něm **nás již před stvořením světa vyvolil**, abychom byli svatí a bez poskvrny před jeho tváří. (5) **Ve své lásce nás předem určil**, abychom **rozhodnutím jeho dobroty byli skrze Ježíše Krista přijati za syny** (6) a **chválili slávu jeho milosti, kterou nám udělil ve svém Nejmilejším**.

Bůh Otec nás vyvolil

Vyvolil si nás nikoliv proto, že jsme byli jiní, ale proto, abychom byli jiní. V tom je podstatný rozdíl. Vyvolení je Božím tajemstvím, které neodhalíme lidskou spekulací. **Bůh Otec nás předurčil Bůh nás předem určil, už před založením světa, abychom se stali jeho dětmi. Učinil to z lásky a ze svého svobodného rozhodnutí. Vyvolení nás vede k pokoře a nikoli k pýše.** Bůh Otec nás přijal skrze Krista. Boží lidé jsou Božím vlastnictvím. Přijetí do Boží rodiny je výzva k následování, nikoli k projevům sobectví. Dílo Otce (vyvolení) můžeme vnímat jako požehnání v minulosti. Bůh učinil rozhodnutí. Cír-

kev Ježíše Krista zde na zemi tedy není výsledkem lidské organizace. Církev je Boží myšlenkou a plánem.

Dílo Syna

◆ *V něm jsme vykoupeni jeho obětí a naše hříchy jsou nám odpuštěny (7) pro přebohatou milost (8), kterou nás zahrnul ve vší moudrosti a prozíravosti (9), když nám dal poznat tajemství svého záměru, svého milostivého rozhodnutí, jímž si předsevzal (10), že podle svého plánu, až se naplní čas, přivede všechno na nebi i na zemi k jednotě v Kristu (11). On je ten, v němž se nám od Boha, jenž všechno působí rozhodnutím své vůle, dostalo podílu na předem daném poslání (12), abychom my, kteří jsme na Krista upnuli svou naději, stali se chválou jeho slávy.*

Dílo Otcovo spočívalo v rozhodnutí a přípravě spásy. Dílo Syna se zakládá na uskutečnění, realizaci vykoupení.

Syn nás vykoupil

Ježíš Kristus nás vykoupil svou obětí. Odměnou za náš život byla smrt. On za nás zaplatil výkupné. **"Jeden zemřel za všechny"**. Výsledkem je omilostnění, tedy odpuštění, prominutí trestu. Syn nás osvětlil, Ježíš nám dal poznat tajemství, pointu, celého díla smíření. Ústřední myšlenka Božího plánu záchrany je v zásadě lidem skryta. Člověk na to nepřijde logicky. Nedopracuje se k tomu vlastním uvažováním. Nezejvuje mu to "tělo a krev". Poznání mu musí být dáno. Musí mu to být zjeveno.

Syn nás obohatil

V Ježíši máme podíl na věčném záměru. Stáváme se chválou jeho slávy. Máme poslání, hluboký smysl existence, náplň života. Dílo Syna (vykoupení) můžeme vnímat jako požehnání v přítomnosti.

Dílo Ducha

◆ *V něm byla i vám, když jste uslyšeli slovo pravdy, evangelium o svém spasení, a uvěřili mu, vtisknuta pečeť zaslíbeného Ducha svatého (13)*

ZÁPAS O DUŠI 47

jako závdavek našeho dědictví na vykoupení těch, které si Bůh vydobyl k chvále své slávy (14).

Každá osoba Trojice měla a má v plánu spásy člověka svou úlohu. **Otec rozhoduje, Syn realizuje a Duch aplikuje.** Slyšeli jsme evangelium Duch Boží nás vedl tam, kde jsme slyšeli Boží slovo (v rodině, na evangelizačních setkáních, při bohoslužbách). Slyšeli jsme ho nejen ušima, ale také srdcem. Proto jsme neslyšeli pouze slova, ale vnímali jsme pravdu. Uvěřili jsme evangeliu. Víra je dar, pomocí kterého si přivlastňujeme výsledky díla Ježíše Krista. Ve víře skládáme svou naději v Boha.

Byli jsme zapečetěni. Pečeť nebo razítko je potvrzením, že patříme Bohu. Pečetí vlastnictví není křest nebo jiná svátost, ale Duch svatý, který v nás přebývá. Přítomnost Ducha je ověřeným potvrzením, které zaručuje naše budoucí dědictví. Dílo Ducha (zapečetění) můžeme vnímat jako požehnání do budoucnosti čeká nás úplně vykoupení.

Závěr

Proč nás Bůh učinil svým lidem? - K chvále své slávy. Máme pro co žít, máme smysl existence. Ačkoliv žijeme na zemi dočasně, nežijeme zbytečně.

- Kázání D. Heczko, CB Dejvice -

JAK HOSPODAŘÍME?

Všem věrným čtenářům děkujeme za přízeň a podporu. Ani se nám nechce věřit, že vstupujeme do 12 roku vydávání časopisu Zápas o duši. Děkujeme Pánu Bohu za milost a požehnání, kterou tato služba mnohým přináší.

Jak víte, od nového roku se opět zvýšilo poštovné a sazba za tisk. Pro Vaši informaci expedice jednoho čísla již přesahuje 10 Kč, proto prosíme ty, kdo mohou, o přiměřený příspěvek na tiskový fond. Snažíme se dobře hospodařit s každou korunou, kterou nám svěříte. Chceme všem, kdo projeví zájem o Evangelium, umožnit poznání a růst v Božím slově. Máme mnoho čtenářů (studentů, penzistů, vězňů), kteří mají velmi málo nebo žijí na hranici životního minima. Všem dárcům a sponzorům děkujeme.

Prosíme, oznamte včas změnu adresy. Opakovaně prosíme, užívejte svůj Variabilní symbol na složenkách. Máme množství "neznámých dárců" a dohledávání je pro nás časově i finančně náročné.

ROK	KOLIK VÁS PŘÍSPĚLO	VAŠE DARY	TISK, POŠTA PŘEKLADY	ROZDÍL
1 995	1 365	498 000	452 000	46 000
1 996	1 379	627 535	567 841	59 694
1 997	1 211	680 651	593 992	86 659
1 998	1 051	592 116	646 620	-54 504
1 999	1 484	772 889	675 635	97 254

E-mail: steiger@hcjb.cz

Webová stránka: www.hcjb.cz

Připomínky, objednávky časopisu, kazeta dalších publikací adresujte <zod@hcjb.cz> nebo:

České země

HCJB - ZoD Distribuce
P. & K. Steiger
Hošťálkova 1,a
169 00 Praha 6 - Břevnov

Slovensko

HCJB - ZoD Distribúcia
M. & A. Zavilla
Jiraskova 165/10
916 01 Stará Turá

Dobrovolné příspěvky můžete poslat poukázkou
Variabilní symbol je na Vaší etiketě

Název účtu:
ZOD - HCJB World Radio
Číslo účtu:
Komerční banka Brno
96538-621/0100

Názov účtu:
HCJB Rádiosieť ZOD Slovensko
Číslo účtu:
VUB Trenčín, exp. Stará Turá
49134-202/0200

Novinová zásilka
poštovné hrazeno
v hotovosti
u pošty
Velká Bíteš

HCJB - denně z Ekvádoru , od 31.10. 1999 do 25.3. 2000
RÁNO: 6:30 - 7:00 SEČ, tj. 5:30 - 6:00 UTC: **9 765 kHz - v pásmu 30 m.**
VEČER: v 20:30 - 21:00 SEČ, tj. 19:30 - 20:00 UTC:
17 795 a 15 560 kHz v pásmech 16 a 19 m.

Český rozhlas Plzeň připravujeme každou sobotu 7:00 - 8:00 a 21:00 - 22:00
Velmi krátké vlny (VKV/FM): **106,7 105,3 103,4 102,4 100,8 95,8 91,0 MHz**

Proglas (Brno, Hostýn, Praděd, Ještěd) v sobotu od 7:15 do 8:30 (VKV)
107,5 90,6 93,3 97,9 MHz

<<http://www.hcjb.cz>> <<http://www.hcjb.org>>

ZÁPAS O DUŠI vydává nakladatelství A-ALEF, Bořivojova 29, Ostrava
Redaktoři Ing. Pavel a Klára Steigerovi, Hošťálkova 392/1a, 169 00 Praha 69
Jednatel Ing. Bohuslav Vlček, U stadionu 379, 595 01 Velká Bíteš
Tisknou OSTRAVSKÉ TISKÁRNÝ, Novinářská 7, Ostrava 1
Vychází čtyřikrát do roka. **NEPRODEJNÉ !**
Podávání novinových zásilek povoleno:
Oblastní správou pošt Brno č.j. P/2 - 3121/94 ze dne 13.9.1994.